

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* XIV legislatura · tercer període · sèrie P · número 41

Ple del Parlament

Sessió 22, primera reunió, dimarts 25 de gener de 2022

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Proposta de resolució sobre la interposició d'un recurs contenciós administratiu contra l'Acord 2/2022, de la Junta Electoral Central, del 20 de gener 395-00283/13	5
Interpel·lació al Govern sobre el garantiment dels drets culturals 300-00089/13	10
Interpel·lació al Govern sobre la situació del Corredor Mediterrani 300-00102/13	18
Interpel·lació al Govern sobre política exterior 300-00096/13	23
Interpel·lació al Govern sobre les dificultats amb què es troba el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert per a fer la seva feina a l'exterior 300-00103/13	30
Interpel·lació al Govern sobre els efectes nocius de les macrogranges 300-00097/13	35

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 22.1

La sessió s'obre les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seuen el vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural i la consellera de Cultura.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Decret llei 27/2021, del 14 de desembre, d'incorporació de les directives (UE) 2019/770 i 2019/771, relatives als contractes de subministrament de continguts i serveis digitals i als contractes de compravenda de béns, al llibre sisè del Codi civil de Catalunya (tram. 203-00017/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
3. Decret llei 28/2021, de 21 de desembre, de modificació del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, per tal d'incorporar la regulació de les instal·lacions per a la millora de l'eficiència energètica o hídrica i dels sistemes d'energies renovables en els edificis sotmesos al règim de propietat horitzontal, i de modificació del Decret llei 10/2020, de 27 de març, pel qual s'estableixen noves mesures extraordinàries per fer front a l'impacte sanitari, econòmic i social de la covid-19, en l'àmbit de les persones jurídiques de dret privat subjectes a les disposicions del dret civil català (tram. 203-00018/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
4. Decret llei 1/2022, de l'11 de gener, pel qual s'estableixen mesures extraordinàries per fer front a l'impacte sanitari, econòmic i social de la covid-19 en l'àmbit de les juntes de propietaris en les comunitats subjectes al règim de propietat horitzontal (tram. 203-00019/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
5. Proposta de resolució sobre la reparació i la restitució de la memòria de les acusades de bruixeria (tram. 250-00370/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació (text presentat: BOPC 157, 27).
6. Interpel·lació al Govern sobre el garantiment dels drets culturals (tram. 300-00089/13). Jessica González Herrera, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la política exterior (tram. 300-00096/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les dificultats amb què es troba el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert per a fer la seva feina a l'exterior (tram. 300-00103/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la situació del Corredor Mediterrani (tram. 300-00102/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre els efectes nocius de les macrogranges (tram. 300-00097/13). Lucas Silvano Ferro Solé, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre el mercat de treball (tram. 300-00098/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00099/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre l'exercici de la competència de la seguretat pública (tram. 300-00101/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la reforma de l'Administració pública (tram. 300-00100/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre la dissolució del comitè d'experts per a garantir els drets fonamentals en situacions d'emergència (tram. 300-00104/13). Grup Mixt. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre els plans de recuperació econòmica i els fons europeus (tram. 300-00105/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a incentivar la natalitat i abordar l'hivern demogràfic (tram. 302-00076/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions del Departament d'Igualtat i Feminismes en matèria d'antiracisme (tram. 302-00083/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les persones sense llar (tram. 302-00077/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la joventut (tram. 302-00078/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'assetjament que pateixen els nens i les famílies que reclamen llur dret que s'imparteixi com a mínim el vint-i-cinc per cent d'hores lectives en castellà (tram. 302-00079/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la recerca i la transferència de coneixement com a eixos clau de la societat del coneixement (tram. 302-00080/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la mediació i els mètodes alternatius de resolució de conflictes (tram. 302-00081/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la salut i l'atenció primària (tram. 302-00082/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

La presidenta

Bona tarda. Comença la sessió.

Aquest és el primer Ple de l'any 2022 i amb aquest comencem un ple de tres jornades, amb què donarem inici al segon període de sessions.

La llista de les preguntes a respondre oralment en ple està inclosa al dossier del ple i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí, tal com figura en el primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Abans d'iniciar l'ordre del dia, els informo que, d'acord amb el que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2022 hi ha un total de trenta-cinc víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

També els faig avinent que, de conformitat amb l'acord de la Mesa de 21 de desembre sobre les mesures per prevenir la transmissió del virus causant de la covid-19 i atenent les circumstàncies sanitàries actuals, hi ha seixanta-quatre diputats que han delegat el seu vot.

A continuació, i a partir de l'acord de mesa del Parlament de Catalunya de 24 de gener de 2022 d'interposar un recurs contenciós administratiu i sol·licitar mesures cautelars davant del Tribunal Suprem, proposo, en funció en les atribucions que em confereix com a presidenta l'article 83.3 del Reglament del Parlament de Catalunya, l'alteració de l'ordre del dia per sotmetre a l'aprovació del Ple l'esmentat acord de mesa, relatiu a la presentació d'aquest recurs, així com la interposició, com els dic, de les mesures cautelars, sol·licitant la suspensió de l'execució de l'acord de la JEC amb data 20 de gener de 2022.

Per tant, procediríem, en primer lloc, a la votació per a l'ampliació de l'ordre del dia amb aquest nou punt.

Procedim, doncs, a aquesta votació... *(Pausa.)* Sí; senyor Garriga?

Joan Garriga Doménech

No, no; estava donant instruccions de vot.

La presidenta

Ah!, estava donant instruccions de vot... *(Rialles.)* Doncs doni'm les instruccions de vot, perquè... *(Remor de veus.)* Ah, perdó, cridem a votació.

Bé; com que entenc que els membres que hem de votar som els que som al Ple..., però efectivament, fem la crida.

Procedim, doncs, a la votació d'aquesta alteració de l'ordre del dia.

Comença la votació.

La votació de l'alteració de l'ordre del dia ha obtingut 115 vots a favor i 21 vots en contra.

Vist, doncs, el resultat d'aquesta ampliació de l'ordre del dia, aconseguit per majoria absoluta, ampliem l'ordre del dia amb aquest nou punt.

Proposta de resolució sobre la interposició d'un recurs contenciós administratiu contra l'Acord 2/2022, de la Junta Electoral Central, del 20 de gener

395-00283/13

El punt, com ja he esmentat, és: la Mesa tinguda ahir va acordar elevar al Ple del Parlament la interposició d'un recurs contenciós administratiu davant del Tribunal Suprem contra l'acord de la Junta Electoral Central de 20 de gener.

Procedeixo, doncs, abans de la votació, a donar lectura d'aquest acord que elevem al Ple: «El Parlament de Catalunya acorda interposar un recurs contenciós administratiu i sol·licitar mesures cautelars davant del Tribunal Suprem contra l'Acord de la Junta Electoral 2/2022, del 20 de gener, expedient número 251/662, pel qual es declara que concorre en el senyor Pau Juvillà i Ballester la causa d'inelegibilitat sobrevinguda a què es refereix l'article 6.2.b, de la llei orgànica de règim electoral general, i es deixa sense efecte la seva credencial de diputat electe i es declara la vacant com a diputat i es procedeix a expedir la credencial al següent candidat de la llista de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.»

Aquest és l'acord al qual vam arribar ahir en la Mesa. I ara, acabada la lectura, si hi ha algun grup parlamentari que vulgui intervenir, disposarà d'un temps de cinc minuts. Si no és així, procediríem a la votació. *(Ignacio Martín Blanco demana per parlar.)* Sí, senyor Martín Blanco? Voldria intervenir?

Ignacio Martín Blanco

Sí.

La presidenta

Perfecte. Doncs té vostè la paraula per un màxim de cinc minuts... *(Forta remor de veus i pausa.)*

Tenim un problema, perquè en la votació sumen 136 vots, i és evident que això no és possible, perquè hi ha 135 diputats. I, a més a més, no hi ha cap diputat del PP present. Per tant, no entenem si ha fallat el sistema de votació.

Tothom està assegut al lloc que li pertoca i ningú ha fet cap votació...? (*Remor de veus.*) Un moment, eh?, però estic preguntant si efectivament és una errada informàtica, si hem de repetir la votació... (*Remor de veus.*) Entenem que tothom ha votat només per ell; ningú ha votat per cap altre diputat. (*Pausa.*) Per tant, tornem a votar. I veurem si el problema és un recompte informàtic. D'acord? (*Pausa.*)

Torno a fer la crida.

(*Pausa.*)

Molt bé, doncs, havent fet les tres crides a vot, tornem a votar la modificació de l'ordre del dia.

Comença la votació.

Ara, l'alteració de l'ordre del dia ha tingut 114 vots positius i 22 vots en contra. I, per tant, continuen sumant 136. (*Remor de veus.*) És que és..., el PP no hi és, i som 135. I els vots delegats estan tots comptabilitzats. (*Veus de fons.*) Perdó? És evidentment una errada en què algú de vostès, que té acumulada la delegació de vot dels diputats que no hi són..., n'hi ha una de més. (*Remor de veus.*) És evident, perquè es compten aquí automàticament.

El lletrat major

Presidenta, hauríem de parar el Ple per revisar que s'hagin ficat bé les delegacions de vot. Ho sento.

La presidenta

M'informen de que faran aquesta revisió de les delegacions de vots que han estat fetes a algun dels portaveus que les té assignades, i faran la revisió del sistema informàtic.

Suspenem el Ple durant un quart d'hora perquè es pugui fer aquesta revisió. Gràcies.

La sessió se suspèn a les quatre de la tarda i dotze minuts i es reprèn a un quart de cinc i tretze minuts.

La presidenta

Molt bé, doncs.

Resolt el problema, que ja hem esbrinat on era. S'han computat... És que ara no va el timbre. Ara ja... Ara no va el timbre. (*Veus de fons.*) No, no; no va el timbre de votació, però és igual. Ja hem esbrinat què ha passat. Hi ha hagut els vots delegats de VOX s'han computat dues vegades, la delegació més els vots que estaven en presència aquí a l'hemicicle. Ara. Molt bé.

Doncs, ara sí. Havent fet les tres crides a votació i tenint el sistema, en principi, ja corregit, procedim a la votació de l'alteració de l'ordre del dia.

Comença la votació.

I ara sí, el resultat de la votació són 115 vots a favor i 17 vots en contra.

Per tant, com que ja hem fet la lectura de l'acord de Mesa que elevem a votació al Ple, té la paraula el senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc vull començar aquesta breu intervenció que faré avui recordant una persona, un polític valent, un polític de fusta, una persona, al final, que tenia una gran estima per la cultura catalana, per la llengua catalana, per la participació de Catalunya en el conjunt d'Espanya, que és el senyor Joaquim Viola i Sauret, que va ser assassinat fa quaranta-quatre anys per la banda terrorista Terra Lliure.

I vull recordar, sobretot, el trauma que crea en una família, segurament per sempre, un esdeveniment d'aquestes característiques. Vull recordar tota la seva família

perquè crec que mereixen un reconeixement i que, per desgràcia, en aquest Parlament moltes vegades es menyspreen morts, com el cas del senyor Viola i Sauret que, hi insisteixo, va ser assassinat per la banda terrorista Terra Lliure per a la qual hem vist en alguna ocasió, doncs, massa condescendència en aquest Parlament. *(Alguns aplaudiments.)*

Dit això, senyores i senyors diputats, jo crec que avui estem votant una nova anomalia en aquest Parlament. Senzillament perquè estem votant la presentació d'un recurs per defensar una persona que ha estat condemnada, un membre de la Mesa que ha estat condemnat per un delictes de desobediència, que la LOREG, la llei orgànica de règim electoral general, deixa claríssim que en cas de condemna a inhabilitació per delictes contra l'Administració pública això ha de comportar, diguem-ne, l'executivitat de la sentència immediata, encara que la sentència no sigui ferma.

I, per tant, el senyor Juvillà ja no és diputat d'aquest Parlament d'acord amb l'estat de dret, d'acord amb els tribunals, d'acord, en definitiva, amb la democràcia liberal entesa en termes raonables. I, en canvi, estem en aquest Parlament votant un recurs que vol presentar la Mesa del Parlament i que, a més, vol votar una cosa que està, d'alguna manera, intentant subvertir el que és el normal decurs del procediment judicial.

Hi ha recurs? Hi ha la possibilitat de presentar recurs? Que es presenti. Jo crec que això ho hauria de fer el senyor Juvillà personalment i no la Mesa o el Parlament en el seu nom. Perquè recordem que si en comptes del senyor Juvillà el condemnat hagués estat un diputat d'un altre grup parlamentari, d'un grup constitucionalista, per exemple, per un delictes semblant, estic convençut, però convençut, que la Mesa i el Parlament no estarien fent tot el que estan fent per intentar posposar l'execució d'aquesta sentència.

Diu la meua companya, Anna Grau, sovint que els ciutadans, quan afrontem les conseqüències dels nostres actes penals, no tenim la possibilitat d'escollir quan s'executa una sentència. Si som algú de nosaltres condemnat hem d'assumir la sentència i hem d'assumir la condemna en el moment en què ho diu un jutge.

En canvi, aquí, en aquest Parlament, sembla que algú pretén dir que tenim dret a elegir, a escollir el moment en què ens interessa més o menys complir una sentència. Jo crec que això és absolutament anòmal. I, per tant, l'única cosa que hauria d'estar fent la presidenta del Parlament és retirar-li l'acta al senyor Juvillà.

I, a partir d'aquí, que el senyor Juvillà es defensi davant dels tribunals amb el seu legítim interès personal, però, òbviament, no posant els serveis del Parlament i els recursos del conjunt dels ciutadans de Catalunya al servei d'una persona, en aquest cas d'un secretari de la Mesa, que molt legítimament vol recórrer, però que ho faci ell, que no ens faci pagar al conjunt dels ciutadans de Catalunya el seu recurs davant dels tribunals.

Jo crec que això és una cosa que qualsevol ciutadà raonable pot entendre. Hi insisteixo, aquesta sentència ha de ser executada. És una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que té, lògicament, l'aval, també, de la Junta Electoral Central.

I el que no és raonable és que en un Parlament votem sobre decisions judicials. És una cosa absolutament anòmla. I estem votant una cosa que, hi insisteixo, és una pura fallàcia. No té sentit estar presentant com una cosa normal el que en democràcia no és en absolut normal.

Deia Tocqueville que la major protecció contra les tiranies de les assemblees polítiques és, precisament, la submissió de les accions, de les actuacions, dels actes parlamentaris i polítics als tribunals. I, efectivament, és la major protecció, la major salvaguarda que té una democràcia contra els intents totalitaris d'aquells que representen una majoria en una cambra parlamentària.

Jo crec que això és una cosa que ha de quedar ben clara. I, per tant, nosaltres, des del Grup Parlamentari de Ciutadans, ja avisem que en la mesura que això cons-

titueix una desobediència evident als tribunals, lògicament, nosaltres això ho denunciarem davant de la Junta Electoral Central, perquè, hi insisteixo, és important per salvaguardar els drets i llibertats del conjunt dels ciutadans de Catalunya que aquesta mena de martingales que s'han normalitzat al Parlament de Catalunya deixin d'ocórrer, deixin de passar i aconseguim d'una vegada per totes normalitzar la vida parlamentària en la nostra comunitat.

Gràcies, presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Hi ha algun altre grup que vulgui intervenir? (*Pausa.*) Sí, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bona tarda. Bé, nosaltres no teníem previst fer cap tipus d'intervenció però a la vista de la intervenció feta pel representant de Ciutadans, evidentment que hem de dir alguna cosa.

A veure, aquí no votem sobre decisions judicials. De decisió judicial n'hi ha una, que és la sentència que va dictar en el seu dia el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que condemna el diputat Pau Juvillà per un delictes desobediència. Però aquí no estem votant sobre decisions judicials. Aquí estem votant sobre un acte administratiu que dicta la Junta Electoral Central. Per tant, no ens vingui a dir que fem cap tipus de martingala ni cap cosa estranya perquè estem fent una cosa absolutament raonable i que entra dins els paràmetres de la democràcia liberal a la que vostè feia referència.

Tampoc no hi ha, en cap moment, cap tipus de desobediència a cap tribunal ni totes les consideracions que feia vostè. Aquí hi ha un tema de sobirania. Al nostre entendre, la Junta Electoral Central, a l'entendre de la CUP, no és competent per resoldre sobre la situació del senyor Pau Juvillà, sobre retirar-li o no la seva credencial de diputat, perquè entenem que aquesta és una competència que correspon al Parlament de Catalunya que té un estatut d'autonomia i un reglament aplicable.

Per tant, com que estem en un conflicte de sobirania, un conflicte de competència, en què la Junta Electoral Central s'erigeix com a competent i el Parlament de Catalunya, el poder legislatiu, també entén que té molt a dir sobre aquesta matèria. I el que no farem serà acatar un acte administratiu, un acte dictat per la Junta Electoral Central, sinó que el que es vol és discutir, com es té tot el dret a discutir, la legitimitat d'aquest acte.

La LOREG pot determinar totes les causes d'inelegibilitat, sobrevingudes, no sobrevingudes, però, ho repeteixo, aquí hi ha una decisió que el Parlament de Catalunya ja va prendre, se li va notificar la sentència dictada pel TSJ al Parlament de Catalunya, i el Parlament, quan se li notifica la sentència del TSJ, dona compte d'aquesta sentència a la Comissió de l'Estatut del Diputat que emet un dictamen, com estableix els tràmits previstos, on es diu que no concorre cap causa d'incompatibilitat ni cap pèrdua de la condició de diputat.

I, posteriorment, el Ple d'aquest Parlament, el 17 de desembre, per una àmplia majoria, també aprova una resolució ratificant el dictamen de la Comissió del Diputat. Per què? Doncs perquè les incompatibilitats parlamentàries són pròpies, al nostre entendre, del dret parlamentari i les han d'aplicar els òrgans parlamentaris fent ús, precisament, de l'autonomia parlamentària.

És una pena que l'únic lloc on pot anar aquest Parlament, i ho ha de fer aquest Parlament perquè de fet el senyor Pau Juvillà encara està esperant que la Junta Electoral Central li notifiqui la possibilitat de participar en aquest procés sobre el que s'ha resolt sobre la seva condició, és una pena però a aquest Parlament només li queda la possibilitat de recórrer aquest acte que ha dictat davant del Tribunal Suprem. Nosaltres entendríem que això, en el fons, el que se'ns planteja és un conflicte positiu de competències en què hi ha dos òrgans que s'entenen competents, però com

que no podem fiscalitzar, no podem plantejar cap conflicte amb la Junta Electoral Central de competències perquè és un ens d'una configuració estranya que no sabem a qui ret comptes, perquè no ret comptes a l'Administració de l'Estat, aquest Parlament fent ús de la seva sobirania i fent ús de les facultats que té al seu abast el que fa, amb tota la legitimitat del món, és recórrer aquesta decisió de la Junta Electoral Central. I esperem que aquesta decisió de recórrer aquest acte administratiu sigui avalada per com més diputats d'aquesta càmera millor.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Vinyets. Hi ha algun altre grup parlamentari que vulgui intervenir? (*Pausa.*) Sí, senyora Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. D'una manera molt breu, des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el nostre suport al secretari Juvillà des d'aquest faristol. Ho hem fet ja en reiterades ocasions de manera privada i també de manera pública, però avui ho refermem des d'aquest hemicicle. També l'agraïment a la Mesa per vetllar pels nostres drets com a diputats i per preservar la sobirania del Parlament amb la consegüent separació de poders.

Fa massa temps que la justícia vol canviar el que democràticament s'ha escollit a les urnes, i també fa massa temps que vol impedir que democràticament les urnes permetin decidir el futur dels catalans. El nostre agraïment des d'aquí, presidenta Borràs, per representar dignament la institució del Parlament de Catalunya, tal com es va comprometre a fer en el seu discurs d'investidura. Defensar la sobirania popular expressada a les urnes és el més essencial en democràcia i és el que vostè fa cada dia. Avui ho agraïm, a vostè i a la Mesa, com ho hauríem agraït en algun altre moment de la història recent d'aquesta institució.

Al vostre costat. I moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament té la paraula la senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies. Moltes gràcies, presidenta. També de forma molt breu per exposar el nostre posicionament. Som novament aquí per defensar els drets d'un diputat, que és defensar, per extensió, els drets de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra; per defensar la sobirania del Parlament de Catalunya, perquè tornem a estar en un nou exercici d'una arbitrarietat i d'una nova maniobra repressiva.

I, per tant, davant d'aquestes absurditats jurídiques que existeixen, davant d'aquesta persecució obsessiva de la justícia espanyola, el que ens toca i el que hem de fer és un pas polític. I, per tant, defensar-nos, defensar-se com estem fent avui aquí, defensar, defensar-nos, defensar-se davant dels intents d'inhabilitar-nos és una forma més també de denúncia política i, a més a més, ho fem de forma conjunta. És una obligació i és una responsabilitat.

Avui hem vist com alguns ho critiquen, com alguns ho ataquen i surten en aquest faristol a dir que això no es pot fer. Són els qui busquen les complicitats judicials, les complicitats dels tribunals, les complicitats dels jutges perquè han perdut la confiança de la ciutadania a les urnes. Només els queden els tribunals. Nosaltres sempre apellarem i defensarem les majories, la democràcia i el que diuen les urnes. Per això és el que fem, el que hem fet reiteradament des d'aquest Parlament, el que fa i es fa des de la Mesa tant ara com amb anterioritat i, per tant, seguim.

Per això, avui des del Parlament donem suport a poder ratificar aquest acord de Mesa per tal de recórrer aquesta demanda, aquesta resolució administrativa de

la Junta Electoral Central i hi tenim tot el dret –hi tenim tot el dret. No es tracta ni d'anomalies ni es tracta de martingales. Aquí el que fem és bàsicament utilitzar les eines de l'ordenament jurídic per defensar-nos davant de la persecució obsessiva d'aquells que busquen la complicitat dels jutges perquè han perdut la confiança de les urnes.

Per tant, la JEC veiem com vol fer..., la Junta Electoral Central veiem com vol fer de sentenciador, com vol fer de..., en fi, de ciutadà, que és qui realment escull les majories. En tot cas, veiem com la JEC vol fer de sentenciador, quan és un òrgan administratiu, quan es dedica només a tramitar, a comunicar o, en tot cas, a publicar les llistes electorals, però no les pot decidir, perquè qui els decideix, qui decideix els diputats i diputades d'aquesta cambra és la majoria, és la ciutadania a través de les urnes, a través de la democràcia. Això és la democràcia i aquest és el seu bressol i, per tant, és la nostra obligació i la nostra responsabilitat com a diputats i diputades, amb la sobirania que ens ha atorgat i que tenim en representació de la ciutadania del nostre país, defensar-nos, que a la vegada és fer un pas endavant per denunciar sempre, sempre, com sempre s'ha fet, la repressió política i estar al costat d'aquells que són perseguits.

Per tant, tot el suport, Pau, i tot el suport també a aquest recurs de la Mesa del Parlament; agrair-li també el pas a la Mesa del Parlament.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies. Hi ha algun altre grup que vulgui intervenir? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, aleshores, recordant una vegada més que estem exercint les nostres competències com a Parlament de Catalunya i que ho fem d'acord amb l'ordenament jurídic, d'acord amb el que ha votat aquest Ple i d'acord amb la Mesa del Parlament, procedim, doncs, a la votació per a la interposició d'aquest recurs contenciós administratiu i les mesures cautelars que hi van associades davant del Tribunal Suprem per al manteniment de l'acta del diputat senyor Pau Juvillà.

Comença la votació.

El resultat de la votació han estat 81 vots a favor, 17 vots en contra i 33 abstencions.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Interpellació al Govern sobre el garantiment dels drets culturals

300-00089/13

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre el garantiment dels drets culturals, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Té la paraula per fer l'exposició de la interpellació la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, benvingudes a aquest nou període de sessions, que espero que sigui molt productiu i que avui iniciem parlant de cultura, i no només de cultura sinó de la cultura com a dret, com un dret que ha d'estar garantit i que, si realment considerem que és un dret a garantir i que implica les llibertats i els drets de tots els catalans i catalanes, ens haurem d'emplaçar a treballar.

Durant la pandèmia hem constatat la importància de la cultura com a una eina principal, per exemple, per combatre l'angoixa, la tristesa dels aïllaments, de les pèrdues d'éssers estimats, de pal·liar també la salut mental de la que tant s'ha parlat en aquest hemicicle, afortunadament, durant els últims mesos. Però no només per aquest suport emocional que ens dona la cultura, sinó perquè necessitem una ciu-

tadania crítica amb eines suficients per ser protagonista, la cultura és element..., és l'element, de fet, que ens dona aquesta autonomia i aquest sentit crític, i necessitem ara, en aquest context pandèmic –i tant de bo postpandèmic aviat–, un país on el pensament i les emocions imperin; i això és l'únic que ens farà avançar.

A més, en aquest context dels últims mesos el sector cultural també va fer un pas endavant amb accions molt generoses, sense precedents, iniciatives fruit de la reflexió immediata sobre el que estava succeint a la pandèmia, el seu impacte social i la constatació, en definitiva, del seu paper fonamental com a punt de trobada i de socialització. A més, s'ha evidenciat encara més la precarietat laboral del sector, un sector mancat de mecanismes de protecció suficients, que ha provocat també una incertesa sobre el futur de molts projectes públics i privats.

No podem, doncs, tornar a la normalitat així com així. La política cultural de la Generalitat de Catalunya considerem que ha d'agafar una força en la voluntat democratitzadora i redistributiva de la cultura, perquè si reforcem també en l'àmbit educatiu, per exemple, la motxilla cultural, també estem redistribuint recursos i fent incidència en aquestes diferències socioeconòmiques que afecten l'accés a la cultura. I un país com Catalunya no es pot posar de perfil davant aquesta realitat.

I parlar de cultura com a dret no és una qüestió nova. Des de l'article 27 de la Declaració Universal de Drets Humans, al 48, es parla de l'accés a la cultura; a l'article 44 de la Constitució espanyola, a l'article 22 de l'Estatut d'autonomia trobem també la declaració de la cultura com a dret. Està present a molts textos normatius. No és cap novetat, però està en la banda dels drets no exigibles, d'aquests drets que són..., que serveixen com a inspiració, però que no s'acaben ben bé de garantir, i creiem que, des del Govern, des de la Generalitat, s'hauria de fer encara més èmfasi en garantir que aquest dret sigui una realitat. I vostè mateixa, consellera, en la compareixença inicial que va fer durant el mes de juliol, fa set mesos, parlava de que totes estem d'acord que la cultura és un bé essencial, però això cal que es tradueixi en un dret efectiu i per això «impulsarem» –obro cometes– «una llei de drets culturals que reconegui aquest caràcter essencial».

I el motiu i l'objectiu d'aquesta interpel·lació és: en primer lloc, volem saber com està el pla per garantir aquests drets culturals –tindrem una proposta de llei aviat– i, mentrestant, també saber quin és el pla de govern per..., des de la seva acció de govern, reconèixer el paper de la ciutadania com una agent actiu, de dret i per dret. I, llavors, en primer lloc, ens agradaria tenir informació, interpel·lar el Govern sobre aquest tema. En segon lloc, a nosaltres, des d'En Comú Podem i des de la predisposició que tenim a contribuir i a sumar, ens agradaria marcar algunes línies que, des de la nostra perspectiva, implicarien el fet d'agafar el marc dels drets culturals per iniciar acció legislativa i també les accions de govern. I, en tercer lloc, evidentment, oferir i estendre la mà a tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra compromesos amb el sector cultural i amb el fet que la cultura ha de ser un bé essencial per tal d'emplaçar-nos a treballar.

I volem saber sobre aquest tema en concret perquè no n'hi ha prou amb declarar-la, amb declarar la cultura com a bé essencial, cosa que ha fet aquest Parlament, si després no hi ha polítiques i legislació que avalin aquesta declaració. I, si bé és cert que els pressupostos de Catalunya han reflectit un augment, som plenament conscients que estem molt lluny encara d'arribar a aquest dos per cent, i que no està ara garantit, i que el sector continua reclamant. Tot i que algunes administracions, com per exemple l'Ajuntament de Barcelona, de manera exemplar, hi dediquen un sis per cent.

Però, més enllà de les xifres –que, per descomptat, són importants–, ara és clau que aquesta inversió i aquest pressupost –que, de moment, és el que tenim– no només vagi destinat a subvencions a empreses, sinó que sobretot recolzi i vagi a nous creadors i creadores, a la cultura comunitària, que es desplegui per tot el territori de Catalunya, donant un espai de dignitat i de reconeixement a la diversitat que tenim al

nostre país. Així que també..., bé, ja ens dirà, consellera, perquè mentre no arriba la llei, quin és el pla del Govern.

I, entrant en la segona part d'aquesta interpellació, com deia abans, volem ser propositives i li compartim com, des del nostre grup parlamentari, creiem que hem de tenir una mirada política de la cultura, fent èmfasi en aquest caràcter polític de la cultura, sense que haguem de reduir la política al simple joc d'interessos partidistes, sinó en el sentit més bonic i col·lectiu de la política. I, en aquesta línia, parlar de drets culturals no és només parlar d'infraestructures que facilitin l'accés als recursos, perquè el sentit polític de la cultura connecta amb una mirada que parteix d'un procés que passa en l'actualitat. Què passa amb el diàleg que establim o no establim amb el sector cultural, no només amb les indústries, sinó amb els moviments socials, amb els moviments de barris, dels petits pobles, que són cultura i que creen cultura. I, partint d'aquí també, i recolzant-nos en l'experiència i reconeixement que des de Barcelona s'ha tingut amb el pla de drets culturals, considerem que una llei catalana de drets culturals –i l'acció de govern–, s'hauria d'articular a través de vectors com els següents –i els intentaré anomenar i després a la rèplica en parlarem més.

Descentralització i noves centralitats. No es tracta només de portar la cultura als pobles, sinó que es tracta de trobar noves centralitats, de com visibilitzem, com donem suport a la cultura de tot arreu, de tota Catalunya, com la recolzem perquè es pugui desenvolupar en les millors condicions possibles, perquè a vegades ens queixem molt de la centralitat de Madrid, però a Catalunya també no és el mateix estar al Berguedà i no pot tenir el mateix accés a la cultura una persona del Berguedà que a Barcelona, i això no pot ser. De fet, hi ha molts centres d'art del país que duen a terme una programació cultural dins un circuit artístic propi i independent. Doncs aquí ens hauríem de bolcar.

En segon lloc, l'accés. És impossible no parlar d'accés, però desenvolupar polítiques culturals no..., quan parlem d'accés no ens referim com si la cultura fos quelcom a consumir, sinó que caldria tenir molt especialment en compte el dret a accedir a comunitats culturals, a poder formar part d'aquestes comunitats culturals i a poder sortir també, si ho considerem oportú.

I, en tercer lloc, ens referim també a la creació, al suport que li donem a la creació. I aquí tornem a fer èmfasi: no només des d'un punt de vista d'indústria, sinó com anem a les expressions més comunitàries, més de base, més populars. I aquí, quan parlem d'aquest suport a la creació, és impossible no parlar de la lluita contra la precarietat en el sector i l'enfortiment del teixit econòmic i productiu del país.

I en últim lloc i no menys important, pràctiques culturals amb una perspectiva interseccional. Creiem que cal un impuls per reconèixer el paper de la ciutadania a partir del dret a l'autorepresentació, no? Hi ha aquests sectors de la població que no han tingut una participació hegemònica en el món de la cultura. Durant la rèplica m'estendré més en com aquesta relació amb moviments socials i amb tot el teixit comunitari arreu de Catalunya ha de ser clau en aquest sentit. Aquí hem d'enfortir també el que és la cultura popular, les cultures populars, sempre des d'una perspectiva intercultural que inclogui tota la diversitat del nostre territori, com incorporem sectors també de la ciutadania que no han participat en aquest tipus de decisions, incorporar la interculturalitat com una eina eficient per al reconeixement dels drets culturals individuals i col·lectius.

Ens agradaria saber la resposta de la consellera en la primera part i, en tot cas, continuem a la rèplica comentant més propostes que podríem tenir des del nostre grup parlamentari.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament té paraula la consellera de Cultura, senyora Natàlia Garriga.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputada Jessica González, i bona tarda i bon any a la resta de diputats i diputades. Agraeixo primer a la diputada la seva voluntat de col·laboració i de treball conjunt; segur que ens hi trobarem moltíssim, perquè tenim, ja ho veurà, moltíssimes coses en comú.

Posar la ciutadania al centre de la cultura i la cultura al centre de les polítiques públiques vol dir dotar-nos d'un poderós instrument de transformació i d'inclusió social; vol dir també enfortir el nostre teixit cultural, creatiu, professional, associatiu i empresarial. Comprendre el sentit transformador de la cultura és clau per trobar les millors oportunitats d'ampliar els segments socials compromesos amb el progrés, l'equitat i la cohesió social. Posem la cultura al centre de la societat, i no només millorarà el benestar, sinó també, principalment, la qualitat democràtica del nostre país. Per això el dret a la cultura és tan decisiu i per això parlem de cultura com a part integrant dels drets humans, com un bé essencial, com vostè deia.

Aquest és l'esperit que recullen tant la declaració universal de la UNESCO sobre la diversitat cultural del 2001 com la declaració de Friburg sobre els drets culturals del 2007. Cal impulsar la democratització cultural, de manera que la cultura arribi a tota la ciutadania, sense exclusions, però també la democràcia cultural, és a dir que tothom tingui l'oportunitat de crear, de participar, d'implicar-se en projectes culturals.

Des del departament, entenem la cultura, doncs, com la quarta pota de l'estat del benestar. Per tant, la lliure pràctica cultural i l'accés universal a la cultura han d'esdevenir la columna vertebral dels valors cívics del país. Cal fomentar el pensament crític, ho deia vostè; afavorir l'accés al coneixement, impulsar la creativitat i estimular el gaudi cultural en totes les seves formes d'expressió.

Coincidirem que són diversos els factors que condicionen l'accés a la pràctica cultural, i no em refereixo únicament i exclusivament a qüestions relacionades amb les barreres arquitectòniques i sensorials, sinó a aspectes socials, educatius, econòmics, d'origen o de llengua, per posar només alguns exemples.

Som conscients, però, que posar els béns culturals a disposició de la ciutadania no garanteix que tothom pugui accedir-hi amb igualtat d'oportunitats. Les condicions específiques de cada individu i de cada col·lectiu acaben condicionant la possibilitat d'accedir a la cultura i de desenvolupar la creació artística, per la qual cosa la cultura ha de ser inclusiva i adaptada a les necessitats de tothom, perquè la ciutadania pugui gaudir dels beneficis que aporta la cultura al creixement i a la realització personal i social. Perquè el fet que una part de la població no pugui participar plenament de la vida cultural d'un país no només vulnera els drets d'aquestes persones, sinó que perjudica el total del conjunt de la població, deixa enrere bona part dels seus membres i perd el capital creatiu que aquestes persones poden aportar.

Per tot això, l'acció del Departament de Cultura ha estat centrada, des del primer dia, en quatre grans eixos principals d'actuació que he pogut explicar i desenvolupar en seu parlamentària, tant en comissió com en aquest hemicicle, que, ho recordem, són la transformació, concretada en la construcció d'un sistema cultural de referència; l'accés a la cultura, un espai on absolutament tothom s'hi ha de sentir inclòs; la llengua, com a element cohesionador i vertebrador de la societat catalana, i l'audiovisual, un sector entès com un motor econòmic, font d'innovació i de transformació digital, generador d'ocupació especialitzada i d'influència social.

El primer i el segon eixos són indissociables i cabdals per garantir la democratització cultural. Sense institucions culturals sòlides, que treballin en xarxa, que aprofitin tot el potencial del sector públic i privat, de la Generalitat i de les administracions locals, difícilment podrem impulsar polítiques públiques culturals per tota la ciutadania. I calen també, és clar, recursos, un altre dels elements claus per garantir el dret a la cultura; i d'aquí el nostre compromís per arribar al dos per cent del pressupost de la Generalitat al final de la legislatura; recursos i un sistema cultural de

referència sòlid i ben estructurat que els utilitzi amb la màxima eficiència. La mancomunitat cultural o els contractes programa amb els grans equipaments culturals són, per exemple, peces claus perquè cada euro invertit en cultura tingui el màxim potencial transformador per tota la ciutadania.

En relació concreta amb el segon eix, el referent a l'accés a la cultura, en la meua compareixença d'inici de la legislatura ja vaig anunciar que impulsaríem una llei de drets culturals que reconegui tant el dret essencial d'una persona a l'expressió cultural com també a tenir accés a la producció cultural del país. Des dels primers passos del nou departament, hem estat focalitzats en aquest ambiciós objectiu, i, per això, durant aquest primer trimestre, aprovarem al Govern la memòria preliminar de l'avantprojecte de llei i farem la consulta pública; una llei que tindrà per objecte que les activitats culturals siguin accessibles i inclusives, de manera que cap persona ni col·lectiu en quedi al marge per causes econòmiques, socials o de qualsevol altre tipus.

Malauradament, sabem que existeixen barreres de tota mena perquè tothom pugui accedir als productes culturals i, segurament, encara més, a poder participar activament de la creació cultural. Les nostres polítiques públiques i el projecte de llei que estem impulsant han de prioritzar la minimització d'aquestes barreres, dedicant recursos per aquells sectors més vulnerables, establint regulacions que suprimeixin les barreres existents, perquè s'ha demostrat que la pràctica cultural és una eina efectiva per tal que les persones i els col·lectius socials superin els esculls que els impedeixen gaudir d'una vida més plena i alhora participin en la transformació del seu entorn, cosa que reforça el paper transformador de la cultura.

Fa temps que entitats d'àmbits molt diversos incorporen projectes culturals en els seus programes per la inclusió i la transformació social, experiències que s'han demostrat molt efectives i que han generat un retorn positiu pel conjunt de la ciutadania.

El redactat de la llei establirà també els mecanismes que garantiran el reconeixement de la diversitat cultural; la interculturalitat i el dret a la lliure tria de la identitat cultural seran elements d'integració i cohesió de la societat catalana; promourà i protegirà la diversitat cultural i lingüística del nostre país, així com la seva identitat, patrimoni material i immaterial, tradicions, creativitats, llenguatges artístics, etcètera. En definitiva, definirà la cultura com un procés dinàmic i viu.

És en aquest moment quan la cultura, doncs, esdevé clau per assolir la igualtat d'oportunitats i per garantir la no-discriminació. Però, al mateix temps que garantim drets bàsics a les persones, hem de ser capaços de configurar un sistema cultural de referència que faciliti la creació artística en totes les seves variants, promogui la diversificació i l'augment del públic que participa en les activitats culturals que es produeixen a Catalunya.

La llei establirà els mecanismes per assegurar i protegir el dret dels creadors i creadores amb relació a aspectes com la llibertat de creació i expressió dels artistes, la defensa de la propietat intel·lectual, el dret a les condicions laborals justes i dignes i l'impuls a l'emprenedoria. També determinarà les obligacions de les administracions, dels agents socials i sectorials i dels equipaments públics pel que fa al finançament i l'impuls de programes de reconeixement, promoció i foment de la cultura. Aquests s'hauran de concretar amb l'elaboració, aplicació i desenvolupament dels diferents plans d'acció de gènere, d'accessibilitat i d'inclusió, i hauran de tenir en compte les característiques dels col·lectius als quals s'adrecen i la realitat del teixit social de l'entorn de l'equipament.

La llei, per tant, també vetllarà per una articulació eficient del sistema cultural català, pel seu correcte finançament, per definir les obligacions de les administracions públiques, dels equipaments culturals i dels agents socials i sectorials; és a dir, regularà els aspectes claus del sistema cultural a Catalunya.

Les eines per dur-ho a terme poden ser moltes, i el procés d'elaboració de la llei, amb la participació de la ciutadania i dels actors culturals, ens ha de servir per saber quines poden ser les més útils.

En definitiva, amb aquesta llei, el país es pot dotar d'un marc legislatiu molt potent que esdevingui un referent a Europa i que permeti, ara sí, definir la cultura com la quarta pota de l'estat del benestar i garantir el dret a l'accés i a la participació cultural.

Però per tal d'impulsar i aplicar moltes de les polítiques culturals que han de garantir el dret a l'accés a la cultura no cal esperar a tenir la nova llei aprovada. De fet, al Departament de Cultura ja estem impulsant accions i programes per garantir aquest dret, i en tenim molts exemples –és el que ara vostè anomenava el «mentrestant», i jo també li vull explicar el mentrestant en aquesta contrarèplica que farem, i podem parlar del pla de l'Ajuntament de Barcelona i de la creació i aquests temes que ens quedaran una mica més pendents a la contrarèplica. I el creixement pressupostari, que ha sigut tan important –aquest del dos per cent–, ens permetrà reforçar aquests programes i línies d'ajut.

El departament treballarà durant aquesta legislatura per consolidar i ampliar les accions relacionades amb la cultura, la salut i el benestar, i la llei de drets culturals és la peça clau de l'engranatge.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula, en el torn de rèplica, la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Doncs gràcies, consellera. Bé, tenim una dada, tenim un marc, un calendari en el qual treballar: el primer trimestre tindrem l'avantprojecte, i a partir d'aquí treballarem. Crec que bé, que el plantejament que ha fet i la complementarietat de les mesures específiques que esmentarà ara concretaran una miqueta més com, en l'acció de govern, mentre que tenim el marc legislatiu, doncs, podem anar avançant en aquest tema.

Una pregunta concreta que té en compte també el procés legislatiu que es començarà i que tenia a veure amb aspectes que se m'han quedat en el tinter en la intervenció anterior..., ens falta aquesta perspectiva de coproducció de polítiques públiques o de coproducció de marc legislatiu, en aquest cas, i el diàleg amb els moviments socials, no?

Aquí creiem que les polítiques culturals haurien de reforçar aquesta perspectiva interseccional i desplegar tot el potencial per promoure la participació plural activa de les dones, de les persones joves, de les persones grans, de les persones no blanques, de totes les persones, en definitiva, que no compleixen amb una norma, no?, androcèntrica, heterosexual, etcètera, de la vida cultural. I aquesta llei..., i com l'acció de govern, també, promou que es suprimeixin les barreres? Aquí hi ha un gran tema, que és el tema de les subvencions, i com l'accés a les subvencions, quan fem la lupa i veiem en segons quins col·lectius, no?... –col·lectius racialitzats, que és un dels casos que tenim més a prop i més informació–, doncs hi ha una clara mancança d'accés a les subvencions, no? Llavors, com creem un marc legislatiu i com l'acció de govern pot ajudar a suprimir aquestes barreres, no?

I aquesta és la participació, que dèiem, de tots aquests col·lectius que surten de la norma..., s'hauria de donar en igualtat de condicions, no?, tant en l'accés a les pràctiques culturals i la formació artística..., que també és un gran tema, com garantim aquesta educació al llarg de la vida tenint en compte totes aquestes desigualtats socioeconòmiques que vostè mateixa també ha esmentat, consellera, l'expressió de narratives, els imaginaris, els mitjans de comunicació, la producció audiovisual, que

és un altre dels eixos, no?, principals del departament; com garantim que l'expressió i el desenvolupament d'aquestes noves identitats individuals i col·lectives, també, i la presa de decisions, sobretot en l'àmbit públic i privat i comunitari, tingui aquesta perspectiva. Jo crec que és un gran repte que no només en el marc legislatiu sinó en el fer del departament com a tal s'hauria de tenir en compte i de consolidar.

I aquesta acció, com dèiem, no es pot deslligar del context actual, no? I aquí cal reconèixer clarament el paper actiu dels moviments, del moviment feminista, del moviment antiracista, del col·lectiu LGTBI, no?, i com, d'alguna manera, s'estableixen ponts de comunicació i de coproducció, hi insistim, tant en el desenvolupament del marc legislatiu, no?, com en el desenvolupament de l'acció de govern.

També m'ha faltat, consellera, una miqueta més de concreció en l'aspecte de la precarietat, de la precarietat laboral. Vostè ha parlat de la concreció, no?, i del suport al sector de la creació en abstracte, però volia saber si específicament, tenint en compte les característiques específiques del sector, no?, que tenen a veure amb la temporalitat, que tenen a veure amb la informalitat, que tenen a veure amb la manca d'inspeccions, etcètera..., com podem avançar, i, ho repeteixo, tant a nivell del marc normatiu com de l'acció de govern en aquest sentit que crec que ens està reclamant bastant vehementment el sector.

Aquesta interpellació el que busca, com he dit abans, és fer una aposta per tal de compartir la nostra visió i la nostra voluntat de col·laboració no només amb Govern, sinó amb tots els grups parlamentaris que formen part d'aquesta cambra, per avançar i garantir i que tant de bo aquesta legislatura puguem blindar realment els drets culturals amb una acció de govern i amb un marc legislatiu que garanteixi accés, que garanteixi la producció, que garanteixi que Catalunya sencera, independentment del codi postal on s'hagi nascut, tingui accés a produir, a crear i a accedir, en definitiva, a la cultura.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, seguidament, té la paraula, en el torn de rèplica, la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Gràcies, presidenta. Efectivament, compartim amb el Grup Parlamentari d'En Comú Podem aquesta..., la convicció de que la cultura és una eina d'inclusió i de progrés social absolutament indispensable. I, evidentment, estem contents i podem aplaudir i aplaudim la iniciativa del Govern municipal de l'Ajuntament de Barcelona, que..., amb els que anem mantenint trobades periòdiques i bàsicament gairebé cada mes per tal de posar-nos en comú els plans que anem fent i les mesures de cadascú, que va posar en marxa aquest pla de drets culturals per als barcelonins i barcelonines.

Compartim també els principis que guien i mouen aquest pla: la interculturalitat, la perspectiva feminista, la descentralització, el paper cohesionador del català, la transparència. I estic convençuda que la diputada també compartirà amb mi que no és fàcil ser pioners en la regulació dels drets culturals. De fet, hi han molt pocs llocs que estiguin regulats. Per tant, aquesta llei que pretenem fer és pionera i segurament molt ambiciosa.

Que partim pràcticament de zero per definir, protegir, fomentar i garantir l'accés a aquests drets fonamentals. Que cal concretar uns mínims indispensables per acabar establint un nou contracte social, cultural, i que ho hem de fer sempre tenint en compte l'equitat i protegint els col·lectius més desfavorits, posant en pràctica accions que ens permetin corregir les formes de discriminació i de desigualtat estructural.

Per tant, evidentment, felicito per la posada en marxa del pla. L'estem seguint atentament, veiem que han desenvolupat dos dels eixos i encara en falten d'altres per desenvolupar. Per tant, el seguirem i en seguirem parlant.

Però també hem de tenir en compte que nosaltres estem en aquests moments..., ha redactat la memòria preliminar, la memòria preliminar d'una llei que té tota la seva feina perquè l'hem de posar després a disposició de la ciutadania per fer aquesta consulta, per aprovar aquest avantprojecte de llei perquè comenci a fer el seu recorregut.

Per tant, sabem quin és l'objectiu, sabem què és el que volem regular, però és evident que obrirem per tal que hi participi tothom que ho consideri necessari i ens digui quina és la seva posició.

Mentrestant, nosaltres sí que hi estem fent coses, eh? Estem fent contractes programa amb els grans equipaments o amb línies d'ajut, prioritzant aquelles entitats o associacions que duguin a terme programes de mediació artística o cultural o qualsevol altra activitat amb l'objectiu de donar visibilitat i prestigi social a les bones pràctiques; que promoguin l'excel·lència en l'exercici de la cultura com a eina per a la transformació i inclusió social. En moltes de les convocatòries que en aquests moments tenim a l'ICEC, a l'OSIC, ja prioritzem aquests projectes que incorporen aquests elements.

I en aquesta lupa que m'ha explicat que han posat, sí que li agrairé que en algun moment em digui on l'han posat per conèixer-la bé, per veure on no ho estem fent prou bé, possiblement. Doncs ho parlem i així ho coneixem, perquè no som conscients, de que hi hagi cap tipus de barrera a cap entrada d'aquest tipus.

Realment, amb relació a la creació, nosaltres ja estem fent un munt de línies en aquest moment, que són beques a la recerca i a la innovació en els àmbits de les arts visuals, de l'arquitectura, del disseny, de les arts escèniques, de la música i del pensament.

Aquest any 2021, per exemple, a arts visuals hem donat cinquanta-dues beques per 312.000 euros; a arts escèniques de teatre, dansa i circ, setanta-sis beques de 456.000 euros; en música dinou beques, de 114.000 euros; pensament, vint-i-cinc, de 150.000 euros. Per tant, un total de 172 beques per 1 milió i escaig. Aquest any ho incrementem, perquè considerem que és una de les formes més importants que tenim per a aquest accés i per donar aquest aixopluc a tot aquest ventall de creadors que comencen. Per tant, incrementem a 1.200.000 euros tot aquest apartat de beques que considerem que és molt i molt important.

Hi ha altres projectes que estem fent. Seguim participant en el projecte de Poctefa, que és un projecte de cooperació per tal de..., amb reptes d'inclusió i accessibilitat als equipaments culturals del territori transfronterer. Apropa Cultura, una entitat molt important que ens fa obrir aquests espais amb un percentatge determinat per a persones més vulnerables. I, per tant, seguim apostant per aquesta entitat i l'aposta i la inversió que fem en ella és molt més important.

I només dir que posem la cultura al centre de la societat, que és molt important. No només millorarà el benestar, sinó també principalment la qualitat democràtica del nostre país.

Aquest proper divendres s'aixequen les limitacions d'aforament; els equipaments culturals poden tornar a omplir-se al cent per cent. Amb tota la precaució que suposa tenir encara el virus entre nosaltres, si us plau, diputats i diputades, omplim la cultura.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, hi ha hagut una petició d'alteració, una nova alteració dels punts de l'ordre del dia, en el sentit de poder avançar la interpellació al vicepresident del Govern, fer-la ara en lloc d'on estava previst, precisament per poder cobrir el president de la Generalitat.

Hi ha algun obstacle per part del grup a qui ara li correspondria de fer la interpellació? (*Pausa.*) Entenc que no. Per tant, per assentiment podem aprovar aquesta alteració de l'ordre del dia, que és en realitat intercanviar dues interpellacions.

Interpellació al Govern sobre la situació del Corredor Mediterrani

300-00102/13

Per tant, a continuació, veuríem el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació del Corredor Mediterrani, que presenta el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, el diputat senyor Ramon Tremosa.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta. Benvolgut, vicepresident. Diputades i diputats... Agrair al grup de VOX que ens hagin cedit aquest intercanvi per facilitar l'agenda del vicepresident.

Bé, avui parlarem del Corredor Mediterrani, una infraestructura vital per al futur de Catalunya, i a parer del nostre grup, no se'n parla prou en el debat públic.

Fem una mica d'història. L'any 2003, el primer ministre espanyol, José María Aznar, va imposar a la Unió Europea una única connexió ferroviària entre la península Ibèrica i Europa: l'anomenada Travessia central del Pirineu aragonès. Contra tota lògica humana i de mercat Aznar va marginar els ports catalans, valencians i bascos.

L'estat espanyol va ignorar un fet essencial: són els grans ports i les grans regions metropolitanas les que mouen grans volums de mercaderies per ferrocarril. Aznar, l'any 2003, també va desafiar la llei de la gravetat. Les muntanyes del Pirineu aragonès són molt altes; França s'hi va oposar. Podent fer circular els trens de mercaderies arran de mar, va rebutjar de fer més de mil metres d'alçada un túnel de més de quaranta quilòmetres.

L'any 2013, al Parlament Europeu vam aprovar el Corredor Mediterrani. Jo hi era, i va ser un dels dies més feliços dels deu anys que vaig fer-hi d'eurodiputat. La proposta de corredors ferroviaris prioritaris de la Unió Europea de mercaderies va eliminar també el corredor central del Pirineu aragonès. La presidenta d'Aragó, Fernanda Rudi, va dir aquell dia: «Hoy, España ha perdido una batalla, pero no la guerra.» Podeu trobar al Google aquesta intervenció.

El 2013, l'aprovació del Corredor Mediterrani va suposar una gran victòria catalana a Europa. La Unió Europea imposava a Espanya una esmena a la totalitat al seu disseny ferroviari centralista i radial. Avui, a Madrid, el record d'aquell dia encara el viuen com una humiliació. Fins i tot a *La Vanguardia* es parlava que «s'ha intervingut des de Brusselles la política centralista ferroviària radial del Govern espanyol».

Per cert, faig un parèntesi. Vull agrair avui, des d'aquest Parlament, el lideratge de l'enginyer català Joan Amorós, i de la seva institució que va fundar, Ferrmed. Ell ha liderat a la Unió Europea els debats sobre els corredors ferroviaris, elaborant informes per a la Comissió Europea, tècnics, i organitzant grans conferències al Parlament Europeu, «esponsoritzades» per les dues grans companyies europees ferroviàries: l'alemanya Deutsche Bahn i la francesa SNCF. Moltes gràcies, i per molts anys, Joan Amorós.

Avui, però, Espanya segueix construint trens d'alta velocitat que segueixen engrèixant el centralisme de gran Madrid, marginant el Corredor Mediterrani. Segons l'Airef, Autoridad Independiente de Responsabilidad Fiscal, la inversió en alta velocitat ja suma 65.000 milions d'euros, i en els últims trenta anys, a Rodalies a Espanya només 3.680 milions d'euros, i a Catalunya només 619. 65.000 milions a l'AVE, 3.680 a Rodalies a tota Espanya, només 619 milions d'euros a Catalunya. Re-

sultat: Castella buidada, el gran Madrid creixent i creixent, i Espanya hipotecant el seu futur.

L'evidència empírica i la literatura econòmica mostren que els trens que fan créixer la competitivitat de països, i ciutats i regions, són els trens de rodalies i mercaderies. En canvi, PP i PSOE han fet tot el contrari. I molt ens temem que una part important dels fons europeus Next Generation vagin..., segueixin sent invertits en alta velocitat. Tant de bo m'equivoqui, però molt ens temem que pugui seguir passant això.

Entre 2011 i 2018, el PP de Rajoy no va fer res per complir la llei europea del Corredor Mediterrani. De fet, a Espanya, des del 2016, és el país que lidera el rànquing dels incompliments de la Comissió Europea, pel que fa a la normativa comunitària. Pedro Sánchez, el 2018, pressionat per la Unió Europea, només està construït a Catalunya un tercer fil. És a dir, un tercer carril dins d'una línia de Rodalies que ja existeix.

Aquesta és una solució a curt termini de *low cost*, que obligarà només a Catalunya a compartir tràfics de passatgers i mercaderies. Això no passa a cap altre país del món ni a cap altra regió espanyola. Si vostès ho analitzen, veuran que el traçat Algesires-Madrid-Saragossa és com vol Europa: dues noves línies segregades d'ample europeu només per a mercaderies.

Per tant, doncs, el Corredor Mediterrani que l'Estat espanyol fa a Catalunya, no el fa ningú més al món, perquè no és eficient. I en paraules i pronòstics de Joan Amorós: «En poc temps quedarà saturat», ell calcula que en tres anys, «i, a, banda que això pot generar un gran desgast de les vies.»

A les vies de Rodalies a Baix Llobregat hi passen 173 al dia, 170 trens per dia. El màxim que una línia pot suportar són 200-210 trens al dia. Per tant, no s'estan preveient a Catalunya dues noves vies només per a mercaderies, tant com exigeix la Unió Europea.

I una altra qüestió, que és sobre la qual volem preguntar avui. Les obres del Corredor Mediterrani entre Martorell i Castellbisbal, que permetrien portar el tren al Corredor Mediterrani fins a la porta de la planta de la SEAT a Martorell, ja haurien d'estar acabades. Pel que jo he pogut esbrinar, ara, el Govern espanyol diu que se'n va al 2023 aquesta inauguració.

La fàbrica SEAT de Martorell ha calculat l'estalvi de costos de transport ferroviari. El dia que hi arribi l'ample europeu a la porta de la fàbrica, SEAT podrà estalviar fins a quatre-cents euros per cada cotxe en cost de transport. En aquest sentit, no s'entén la desídia del Govern espanyol en fer arribar a la SEAT un tren que permetria un guany tan gran de competitivitat. L'any 2019, SEAT va exportar 400.000 cotxes. Estem parlant, per tant, d'un estalvi que podria ser de 50 o de 100 milions d'euros anuals, a banda de l'eliminació de contaminació que això suposaria.

Cal recordar que el Corredor Mediterrani, com tota infraestructura, només té sentit si facilita la vida a les persones i a les empreses, i, en aquest cas, si treu camions de les autopistes i redueix el cost de fabricació d'un producte. Doncs bé, benvolgut vicepresident, voldria preguntar si vostè té alguna resposta a aquesta pregunta. Sap quin dia pot arribar el Corredor Mediterrani a la planta SEAT de Martorell?

Una altra qüestió. La ministra de Transports, Raquel Sánchez, no es vol reunir amb la plataforma tarragonina Corredor Mediterrani per l'Interior. Un dels despropòsits més grans de la política d'infraestructures de l'Estat espanyol a Catalunya és a Tarragona. L'alta velocitat no va al centre de la ciutat, sinó que té l'estació als afores, i, en canvi, les mercaderies perilloses travessen nuclis urbans densament poblats arran de mar. Aquí veig diputats socialistes que estan escoltant, si ens poden ajudar perquè quan aquesta plataforma va venir a la comissió de polítiques digitals i territori tots els grups van estar d'acord en què era important. Doncs que... I, a més a més, hi ha un consens territorial molt gran a Tarragona perquè es pugui canviar aquest

element. Doncs, si ens poden ajudar, si us plau, perquè aquesta és una qüestió important.

Vaig acabant. En una Espanya radial, Catalunya és i serà sempre perifèrica, però en una Europa oberta, de corredors ferroviaris de mercaderies, Catalunya pot ser una peça central si els ports catalans poden competir en igualtat de condicions amb els ports del nord d'Europa. Barcelona vol competir amb Rotterdam, no amb València ni amb Algesires.

A Madrid, però, semblen preferir una Espanya pobra abans que pròspera si la prosperitat ha d'entrar pels ports catalans i valencians? Aquesta és una pregunta que em faig molt sovint.

I ara sí que acabo. Aquesta marginació del Corredor Mediterrani contra tota lògica econòmica em recorda aquella frase de Camilo José Cela, escrita l'any 73 del segle passat: «En cuestión de separatismos, siempre fueron muchos más los separadores que los separatistas.» I saben quina és per mi, en opinió meua, el principal motor de creació de sentiment independentista a Catalunya? Els alts funcionaris de l'Estat. No és culpa del Govern, del govern de torn; els governs passen però els alts funcionaris de l'Estat hi són sempre. I ja l'any 1916 el *conde* de Romanones ho va dir molt clar: «Hagan ustedes las leyes que nosotros haremos los reglamentos.» Per tant, per mi, el principal motor de l'independentisme avui a Catalunya és l'evidència «aplastant» que tenim els catalans que per més que hi hagi un govern a Madrid amb bona intenció de capgirar l'estat de les coses sempre hi ha uns alts funcionaris que acaben decidint al marge dels parlaments a on s'inverteix més del que s'ha pressupostat, en aquest cas Madrid i altres regions espanyoles, i a on sistemàticament s'inverteix menys del poc que ja es pressuposta, com és el cas de Catalunya.

Per tant, doncs, tant de bo el Corredor Mediterrani ens permeti competir en igualtat de condicions amb el nord d'Europa i fer encara una Catalunya més pròspera, amb base industrial, amb valor afegit, i això, en definitiva, és el que permet una economia pròspera, polítiques públiques potents, polítiques socials ben dotades, pressupostos públics generosos per aconseguir la igualtat d'oportunitats que tots volem.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, té la paraula el conseller de Polítiques Digitals i Territori i vicepresident del Govern, senyor Jordi Puigneró.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori (Jordi Puigneró i Ferrer)

Bé; molt bona tarda, diputats i diputades. Gràcies, presidenta, també per poder alterar l'ordre del dia. Diputat Tremosa, la veritat és que sempre és un plaer, eh?, doncs, escoltar-lo argumentar amb tant coneixement i lucidesa sobre aquest corredor tan important per al nostre país. No puc estar més d'acord amb vostè: la política espanyola, des de fa molts anys en matèria ferroviària, és un autèntic despropòsit en tots els sentits, en la curta distància, en la mitjana distància i en la llarga distància. I, per tant, el Govern de Catalunya i des d'aquest Parlament hem de treballar per revertir aquesta política absolutament erràtica des de totes les perspectives.

Gràcies també per escollir aquest tema per interpel·lar-me, perquè, com dic, és un tema cabdal per a l'estratègia econòmica del nostre país. Per la Generalitat, la finalització de les obres d'aquest corredor ha estat i serà sempre una prioritat, ja que aquest endarreriment, que ja fa massa anys que dura, comporta un llast enorme per a la nostra economia. Però sembla que aquesta preocupació només sigui del Govern de Catalunya, i no ho sigui del Govern de l'Estat, quan aquí té un dels motors econòmics del seu estat. I no ho dic jo, ho diuen les xifres. Saben quants milions d'euros va invertir el Gobierno del PSOE i de Podemos l'any 2020 per al Corredor Mediterrani? Ho saben? Dotze milions. Sabeu quants milions va pressupostar per a l'any

2021? Dos-cents vint-i-quatre milions. Sabeu d'aquests 224 milions quants en van executar? Un cinc per cent; de 224 milions previstos, se'n van gastar 12, l'any 2021, en el Corredor Mediterrani, en alta velocitat a Catalunya.

Podríem pensar que..., en fi, que va ser un mal any, no?, i que aquestes coses, doncs, de tant en tant passen. Però si mirem les xifres del conjunt del pressupost espanyol del 2021, veurem que es van pressupostar 226 milions d'euros per al corredor andalús, i saben vostès quants se'n van gastar? Cinc-cents trenta-set. El doble, el doble del pressupostat. Catalunya, 12; Andalusia, 537.

Jo, la veritat, després no sé com se sorprenen que cada cop hi hagi més persones a Catalunya que vulguin la independència d'aquest país.

Però bé, tornem al tema en concret. Vostè ens ha detallat molt bé la desgraciada història d'aquest corredor ferroviari: durant anys, contra tota lògica econòmica, el Govern espanyol ha apostat per un corredor central, faraònic i sense sentit, amb l'únic objectiu que no passés per Catalunya. Fins a aquest extrem arriba la follia. Per sort, ha hagut de ser la Unió Europea qui imposés seny i sentit econòmic, i sobretot perquè, en definitiva, és qui el paga i, per tant, qui li digués a l'Estat que amb els seus diners, amb els diners dels europeus, aquesta aberració, no.

Tot això no és atzarós ni tan sols és incompetència. Hi ha una voluntat política manifesta des de fa anys de rebaixar el pes polític i econòmic de Catalunya i de re-estruc de tot el Llevant, arribant a l'absurd que avui encara és més ràpid anar des de Barcelona a Alacant en tren, via Madrid, que pel Corredor Mediterrani.

Vostès s'imaginin la Merkel posant traves a les connexions entre Frankfurt i Munic? S'imaginin el president Macron afavorint que per anar a Marsella, a Tolosa, s'hagués de passar per París? Doncs bé, això és exactament el que passa entre Barcelona i València. Després d'executar 65.000 milions d'euros en alta velocitat en aquests darrers trenta anys a ningú –fixin-se vostès– se li ha ocorregut que calia connectar la segona i tercera ciutat de l'Estat espanyol. I el que és encara més aberrant, ni tan sols l'han dibuixat. Senyors i senyores diputats, poden buscar l'adjectiu que vulguin però això és del tot inadmissible.

Per sort el seny va arribar des d'Europa, com també ho farà la justícia. Després que ningú se sorprengui que cada dia més catalans i catalanes pugin al tren de la independència. Des del Govern de la Generalitat sempre hem exigut als diferents governs de l'Estat l'acceleració de les obres del Corredor Mediterrani pel que significa per al transport de mercaderies al nostre país, per les empreses i, en definitiva, per l'economia catalana. Perquè el Corredor Mediterrani constitueix un dels eixos clau sobre el que pivota bona part de l'estratègia econòmica i logística de Catalunya. Sí; el Corredor Mediterrani també és una aposta clau per fer créixer i afavorir avantatges competitiu a les empreses del nostre país.

Em comentava vostè per la SEAT, senyor diputat. Fa anys que la SEAT demana aquest corredor per poder ser competitiva amb altres places industrials de l'automoció europea. I qui sap si avui encara tindríem la Nissan entre nosaltres si aquest corredor estigués ja fet.

Vint anys de retard, una generació perduda. Podríem donar moltes xifres de la importància econòmica per a aquest corredor. El senyor Tremosa n'ha donat unes quantes i, per tant, me les estalviaré, però la conclusió és clara: per als ports de Catalunya, per als ports de València és una infraestructura cabdal, per a les exportacions, per al comerç. És inadmissible que no estigui encara fet i que encara ara s'aposti per un tercer fil.

La conclusió, per tant, és clara. Unes infraestructures competitives ben gestionades són clau per mantenir i incrementar aquestes xifres de competitivitat de l'economia del nostre país. I no només ho creu el Govern, també ho reclama la societat civil i econòmica catalana. I també entitats europees com Ferrmed que denuncien, entre altres coses, que la línia de Tarragona cap a Andalusia passant per Madrid sempre té quatre vies, la del Mediterrani, no. Aquesta realitat només obeeix a un criteri polític

i no econòmic. Aquesta és també la principal reivindicació que posa sobre la taula Ferrmed, i el senyor Amorós al capdavant, que ha fet molt bona feina. I des del Govern català ho compartim. Compartim les reivindicacions de Ferrmed i els agraïm l'esforç que fan per internacionalitzar i reivindicar aquesta qüestió.

Davant d'aquesta situació de fre des del Govern de la Generalitat no ens quedarem quiets. Tenim una estratègia logística per la internacionalització de l'economia catalana, un model que és imprescindible per a la competitivitat del sector del transport i de logística a Catalunya. El Corredor Mediterrani serà primordial per a aquesta estratègia, tot i que no ens podem estar de denunciar que el corredor hauria de ser d'alta capacitat, multimodal, digital i sostenible. Acabarem tenint corredor, sí, algun dia espero, però tard i malament, ja que d'inici, amb la proposta del tercer fil, el que veurà ja és amenaçada des de sortida la seva capacitat. La solució d'incrementar el tercer fil en lloc de construir un corredor d'ample europeu dedicat a mercaderies, el veritable corredor, era una solució més ràpida i econòmica en uns moments de crisi però passat tant de temps no oferirà la capacitat necessària pel sistema.

El transport de mercaderies a través del corredor és també una clara eina per combatre el canvi climàtic a través de la descarbonització de la mobilitat. Hem de treure camions de les carreteres, i per això hem de fomentar aquests corredors a nivell d'infraestructures i a nivell tarifari de bonificacions. Però també veiem que a Espanya sembla ser que aquest tema tampoc els preocupa. Mentre cada dia passen dotze mil camions per sentit a la Jonquera, sense pagar peatge per cert, els trens de mercaderies paguen un peatge per creuar la frontera. Això és plenament il·lògic en un marc de lluita contra el canvi climàtic. Per tant, Espanya torna a arribar tard i malament. Fins quan haurem de seguir patint aquesta manca de política que impulsi el progrés de Catalunya? Jo els dic que segurament fins que no puguem prendre les decisions des de Catalunya això serà molt difícil.

Per tant, ja no només és urgent acabar el corredor sinó que és urgent que l'Estat comenci a redactar el projecte de corredor europeu dedicat a les mercaderies, i que aquest sí que es faci d'acord amb la demanda de nord a sud per donar més capacitat als trams que s'aturaran primer de la frontera cap al sud i, al mateix temps, que projecti ja la implementació del tercer fil per Portbou per a temporalment guanyar capacitat i eficiència per les mercaderies. Això s'ha de fer ja. Hem d'actuar amb visió del corredor europeu, que és el que necessita l'economia catalana.

Una vegada més hem de denunciar els greuges de l'Estat, un estat que ha executat un model radial de passatgers en benefici de Madrid i ha abandonat les mercaderies que són l'economia. Estan, en aquest sentit, fent que famílies, treballadors, estudiants, turistes, les empreses arribin tard a treballar. No es mereixen aquesta deixadesa de funcions.

En definitiva, fixin-se en la paradoxa: 65.000 milions d'euros en trenta anys en alta velocitat a tot l'Estat. Encara avui la segona i tercera ciutats de l'Estat, Barcelona i València, que representen la primera economia de la península, encara no estigui ni estudiada la seva connexió amb alta velocitat. Potser una altra vegada la justícia i el seny vindran des d'Europa. Mentrestant, mentre treballem per la independència, nosaltres seguirem defensant el Corredor Mediterrani i l'europeu com una de les millors polítiques econòmiques i ambientals per a Catalunya.

Moltes gràcies i molt bona tarda.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident.

Interpel·lació al Govern sobre política exterior

300-00096/13

I ara sí, passem al setè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre política exterior que ha presentat el Grup Parlamentari VOX. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, senyora consellera. No es la primera vez que tenemos la ocasió de hablar sobre la política exterior de la Generalidad de Cataluña y del uso cuanto menos discutible que le han dado ustedes a las instituciones de esta región.

Mire, en la calle existe una desafección cada vez más creciente al respecto de esta materia, de su acción exterior. Y es que los catalanes han sido testigos y pagadores forzosos de un espectáculo cuanto menos grotesco de promoción internacional del golpe de estado separatista y de un uso ilegal de las competencias que constitucionalmente han sido cedidas a las comunidades autónomas.

Cabe recordar que la competencia en materia de relaciones internacionales recae única y exclusivamente sobre el Estado –artículos 97 y 149 de la Constitución española. Y lo deja bien claro: «Las relaciones internacionales pertenecen con carácter exclusivo al Estado. Es el Gobierno de la nación quien dirige la política exterior del Estado.» Ahora bien, las comunidades autónomas, y Cataluña entre ellas, pueden ejercer ciertas funciones en cuanto a la proyección exterior, y de esta forma se expresa en el mismo texto constitucional: «Las funciones de las comunidades autónomas deben entenderse limitadas a aquellas que no impliquen el ejercicio de un derecho de celebración de tratados, no incidan en la política exterior del Estado y no generen responsabilidades frente a estados extranjeros u organizaciones inter y supranacionales.» No incidir en la política exterior del Estado –no incidir en la política exterior del Estado. Pero ustedes no; ustedes han hecho absolutamente lo contrario: han utilizado ilegalmente las competencias de acción exterior no solo incidiendo en la política exterior del Estado, sino *atentando* directamente contra el Estado.

Esta ha sido precisamente la política exterior de la Generalitat, la de crear división, enfrentamiento y usurpar ilegalmente competencias que no tienen para avanzar en su proyecto rupturista. Se han dedicado durante muchos años a malgastar y malversar el dinero de los catalanes en crear estructuras de estado ilegales que son, por ejemplo, como el Diplocat y las embajadas en el extranjero, unas embajadas a través de las cuales se malversa el dinero público ejerciendo no solo una deslealtad absoluta al conjunto del Reino de España, sino que se utilizan como un arma política para subvertir el orden y avanzar en ese golpe de estado separatista. Sus embajadas, señora «consellera», son un pozo sin fondo de malgasto de caudales públicos, donde estos últimos años se han despilfarrado más de 416 millones de euros en sufragar un sinfín de actividades ilícitas de propaganda internacional del proceso rupturista y en pagar los sueldos de sus altos cargos; altos cargos también que, por cierto, absolutamente todos son amiguitos de este Gobierno. O sea, los fijan ustedes a dedo para que defiendan los intereses de los golpistas, y han colocado ustedes de embajadores a personajes de todo tipo. Han pasado miembros de Junts, miembros de Esquerra, periodistas del diario *Ara*; ha pasado incluso por ahí la hermana del entrenador de fútbol..., de Pep Guardiola. En fin, que ha pasado por ahí todo tipo de vividores, de espabilados con lacito amarillo, cobrando un pastizal de más de 87.000 eurazos al año. (*Alguns aplaudiments.*)

Señora «consellera», a usted, como buena separatista que es, le encanta, le encanta ponerse la medallita de demócrata. Es una cosa que a ustedes les gusta mucho. Pero le voy a decir algo. La democracia no es hacer lo que a uno le dé la gana cuando le dé la gana; democracia es actuar con arreglo a la ley y respetar las instituciones. Y se lo voy a decir de la misma forma que se lo dije al presidente huido de la

justicia, Carles Puigdemont, en el Parlamento Europeo. Sin ley, no hay democracia, señora «consellera» y miembros de este Gobierno; sin ley, no hay democracia. Méntanselo en la cabeza. Porque ustedes están acostumbrados a hacer absolutamente lo contrario en acción exterior y en otras materias.

Usted, señora «consellera», obliga a los catalanes de a pie a pagarle los billetes de avión para que usted se vaya de paseo por el mundo a fomentar el odio a España, a decir que los malvados españoles les persiguen, que les meten en la cárcel y todo tipo de chorradas que, sinceramente, señora Alsina, esto ya no se lo compra nadie –no se lo compra nadie. De hecho, usted el mes pasado se fue a México, donde inauguró una embajada y se dedicó una vez más a insultar a España. Se fue usted a México para decir que los españoles eran unos colonialistas asesinos de indios y no sé qué chorradas más. ¿De verdad, señora «consellera», los catalanes le están pagando para esto?, ¿para que se vaya usted de paseo por el mundo a decir este tipo de chorradas? ¿Estas son las funciones que tiene usted, señora «consellera»?

Y, además, es que la imagen internacional de este Gobierno..., claro, con actitudes como esta, pues normal, ¿no?, ha perdido toda credibilidad. La imagen de este Gobierno en el exterior es cada día más ridícula. Se va usted de viaje, se sienta a tomar el café con cualquier persona que le haga un poquito de caso y a eso le llaman una cumbre bilateral. Un poco como la del señor Sánchez y Biden, que duró más o menos... ¿qué?, ¿cinco segundos?, ¿siete segundos? Esta es la política internacional que está llevando usted a cabo.

U otro caso. La presidenta Borràs estas Navidades, ¿no?, que nos quiso vender que la Casa Blanca le había hecho entrega de una medalla de no sé cuántos y después nos enteramos de que no, que lo más probable es que esta medalla que le hizo entrega la Casa Blanca se la comprara ella misma por Amazon por veinte «pavos», como lo pudimos ver todos.

En fin, señora «consellera», esto es lo que pasa cuando la acción exterior de la Generalitat se basa en insultar sistemáticamente a España. Ha perdido usted toda credibilidad, aquí, en Lloret de Mar, en México y en cualquier sitio del mundo donde usted vaya. Tanto pasearse por el mundo predicando el separatismo y las bondades del golpe de estado no ha mejorado la vida de los catalanes sino todo lo contrario, solo ha traído inseguridad jurídica e inestabilidad.

Y usted, que sabe de economía, sabrá que, para atraer inversores internacionales, atraer empresas, crear puestos de trabajo para los catalanes, la inestabilidad jurídica es todo lo contrario a lo que se necesita. Casi siete mil empresas han huido de Cataluña estos últimos años, siete mil empresas; cuatrocientos mil catalanes están actualmente sin trabajo, un veintiséis por ciento; uno de cada cuatro catalanes está en riesgo de pobreza, uno de cada cuatro catalanes; 3.700 catalanes han perdido su casa por culpa de la ocupación ilegal que ustedes están protegiendo desde las instituciones. Esta es la Cataluña que nos deja diez años de separatismo; esta es precisamente la huella del separatismo en esta región.

Señora Alsina, Cataluña no necesita una consejería de acción exterior que malgaste 90 millones de euros todos los años; Cataluña no necesita una consejera que se pasee por el mundo insultando a su nación, despreciando sistemáticamente la mano que le da de comer. Mire, «consellera», desgraciadamente Cataluña no es la Dinamarca del sur que a ustedes les gusta vender. Si viene un danés a nuestra tierra, lo más probable es que se encuentre unos contenedores ardiendo, los de la CUP atacando el turismo, colas del hambre y un mena robándole la cartera al salir del metro. Porque esta es la Cataluña del separatismo: inseguridad, ruina y miseria.

Es por eso, señora «consellera», que hoy le pedimos que se vaya. Los catalanes no merecen que usted malgaste 90 millones de euros todos los años en una acción exterior ilegal y que atenta directamente contra los intereses del conjunto de los españoles. Los catalanes no merecen que usted despilfarre su dinero en embajadas y en sueldos millonarios para sus altos cargos. Los catalanes lo que merecen es un go-

bierno que viva en el mundo real y no en una republiqueta imaginaria. Los catalanes merecen un gobierno leal a España que use las instituciones para servir y no para servirse. Y es por eso, «consellera» Alsina, que exigimos el cierre inmediato de la consejería de Acción Exterior, el cierre del Diplocat y de todas las embajadas que han abierto ustedes en el extranjero. (*Alguns aplaudiments.*)

Porque no se pueden dilapidar 90 millones de euros todos los años en propaganda separatista internacional mientras miles de catalanes no tienen ni para dar de comer a sus hijos a final de mes. Mientras ustedes malgastan en sus delirios ideológicos, nosotros pondremos por delante la protección social de los catalanes. Y eso pasa indiscutiblemente por cerrar su consejería y todas las embajadas. Basta ya de utilizar el dinero público para violar la ley y atentar contra los intereses de los catalanes. Basta ya de malversar. Y tenga usted claro que más pronto que tarde suspendaremos su consejería y acabaremos con la mafia separatista.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació té la paraula la consellera d'Acció Exterior, la senyora Victòria Alsina.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert (Victòria Alsina i Burgués)

Moltes gràcies, presidenta. Diputat, la veritat és que vostès són molt molt previsibles, eh?, encara que li he de dir que quan vaig veure el títol de la seva interpellació em va sorprendre, no?, una interpellació que es titulés de manera genèrica «sobre política exterior». Perquè, miri, nosaltres les competències les volem totes. Però a dia d'avui, política exterior..., Catalunya encara no és un estat, tot arribarà, no?, però la competència de política exterior és una competència que a dia d'avui té l'Estat espanyol, i, en aquest sentit, doncs, vostè em perdonarà que em surti la vena acadèmica i en aquest sentit li digui que quan ho vaig llegir vaig pensar que potser era un error conceptual, com altres errors que vostè ja havia comès en converses anteriors que havíem tingut en el marc de la comissió d'exteriors, o que potser precisament vostè estava ansiós, no?, per conèixer quina seria la política exterior d'una Catalunya independent, d'una Catalunya estat. I en aquest sentit, doncs, no el culpo, perquè precisament aquesta conselleria, la conselleria d'exteriors, pensa i treballa pel dia que també puguem fer aquesta política exterior.

Vostè ha parlat de l'Estatut d'autonomia. De fet, ha començat d'una manera molt previsible en el que ha estat el seu discurs des de l'inici, demanant l'eliminació del departament, el meu cessament conseqüent com a consellera. I, de fet, vostè ha citat la Constitució, però vostè deu desconèixer que la competència d'exteriors és una competència reconeguda a l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Fins i tot a l'Estatut retallat pel Tribunal Constitucional aquesta competència segueix vigent. I fins i tot, després dels comentaris que va fer el Constitucional sobre el pla d'acció exterior, doncs, aquesta competència també segueix vigent. De fet, Espanya deu ser l'únic país on hi ha molts constitucionalistes que no s'han llegit bé la Constitució o no s'han llegit bé l'Estatut d'autonomia.

Jo li volia explicar... –perquè entenc que seria una pèrdua de temps contestar-li algunes de les provocacions, alguna de les amenaces i alguna de les faltes de respecte que ha compartit, no?, provocant un espectacle, com sempre, indigne en el Parlament de Catalunya–, que precisament li parli de la manera com vostè ha titulat aquesta interpellació, sobre política exterior..., que li parli d'aquesta política exterior, de quina és la visió que tenim des del Departament d'Acció Exterior del Govern de Catalunya sobre un dels principals afers de política exterior que estan passant al món. Perquè nosaltres observem amb molt interès, analitzem i tenim coses a dir sobre aquesta política exterior. Per tant, li volia compartir, doncs, quina és la visió de política exterior del Govern, com vostè ha titulat en la seva interpellació, en aquest cas sobre Ucraïna.

En aquest sentit, vostè sap que el 22 de gener de l'any 90 Ucraïna va aconseguir la seva independència, una independència que, per cert, moltes persones pensaven que no es produiria mai. I en aquest sentit, com vostè també sap, trenta-dos anys després, doncs precisament es torna a veure amenaçada, aquesta independència, per un govern que encara no ha entès que no estem en guerra freda, no? I, en aquest sentit, la visió del Govern i del meu departament es fonamenta en tres premisses de política que m'agradaria compartir amb tots vostès.

Primerament, una primera premissa és que Rússia ha de fer tornar immediatament a les seves bases els més de cent mil soldats mobilitzats a la frontera amb Ucraïna. La seva presència suposa una amenaça inacceptable per Ucraïna i una manera de fer que l'any 2014 ja va comportar l'annexió il·legal de Crimea a Rússia. Forçar els altres a ser el que no volen ser és sempre i serà sempre imperialisme.

Una segona premissa és que els països democràtics han de donar el seu suport inequívoc a Ucraïna. Ucraïna és un país sobirà, un país que té dret a decidir el seu futur lliure d'ingerències, i això des de Catalunya ho defensem per Ucraïna i ho defensem per tothom. També creiem que la Unió Europea, el Regne Unit i Estats Units han d'implementar totes les mesures necessàries per dissuadir Rússia, i que la Unió Europea, en especial, hi ha de jugar un rol clau. Perquè, de la mateixa manera que les coses d'Ucraïna les han de decidir, en primer lloc, els ucraïnesos, les coses d'Europa les han de decidir en primer lloc, els europeus.

La tercera premissa d'aquest Govern i del meu departament és, precisament, expressar el nostre compromís amb la via diplomàtica i amb totes aquelles eines de defensa col·lectiva que puguin servir-nos per evitar el conflicte bèl·lic. De fet, els acords de Minsk poden servir com una base d'aquesta futura negociació. I també ens sembla que no és correcte equiparar els dos bàndols i corresponsabilitzar-los. No es pot culpabilitzar la víctima, Ucraïna, de les ambicions expansionistes del seu país.

Com li deia, competències les volem totes, també la de política exterior. I el departament treballa pel dia que la puguem exercir amb plenitud. L'acció exterior catalana es fonamenta en els principis de la solidaritat i la responsabilitat. I des de la nostra doble estratègia, europea i mediterrània, sempre estarà..., Catalunya sempre serà un soci fiable, seriós i compromès amb el multilateralisme. Per tant, hem fet honor al títol de la interpellació que ens plantejava i hem començat parlant una mica de política exterior.

A vostè li interessa molt l'activitat de la conselleria d'Exterior, ho hem pogut comprovar pel número de preguntes, eh?, que ens han enviat a la conselleria en els últims mesos. I aquí, de fet, com a consellera, però també com a politòloga i experta en govern obert, li volia qüestionar algunes de les coses que més li han interessat, en base a les preguntes que ens ha enviat al nostre departament. Perquè, miri, a vegades ens han fet qüestionar algunes qüestions de fons, eh?, les seves preguntes...

Volia posar en relleu, primerament, que ens ha semblat que desconeixia la diferència entre el que és una sol·licitud d'informació i el que és una pregunta escrita, eh? A aquest nivell... Per tant, ens sembla que aquí el puc ajudar, ara, després, a explicar-li la diferència, eh?, perquè en el futur, quan ens les envii li puguem contestar adequadament.

La segona cosa és que ens ha demanat informació, no ni una, ni dos vegades, sinó en repetides ocasions, ens ha demanat informació de delegacions en països on no tenim una delegació. (*Rialles.*) Tampoc una ambaixada. Ja arribarà el dia que tinguem ambaixades, eh? De moment, tenim delegacions. (*Aplaudiments.*) I ens ha fet preguntes repetides sobre..., ho repeteixo, delegacions en països on no en tenim. I també ha estat molt interessat en saber com han anat les reunions amb diverses entitats nord-americanes que no existeixen. (*Rialles.*) És a dir, no existeixen, no m'hi he pogut reunir. Per tant, aquest seria un segon tema que volia..., aprofitar, no?, que estem aquí, en aquesta conversa tan agradable, per compartir-la amb vostè. (*Rialles.*)

I un tercer tema, també li volia demanar –i aquí ja els demano als diputats que no somriguin–, és que a l'última pregunta que m'ha fet, em pregunta sobre regions policials. És a dir, l'ha feta vostè o l'ha feta un algoritme, aquesta pregunta? Regions policials, al Departament d'Exteriors? Bé, a veure, senyor Tarradas, si fos la seva professora, li deia que ens veiem al setembre. (*Rialles.*) Però com a consellera d'Exteriors li dic: no em faci perdre més el temps (*la consellera riu*) contestant-li aquestes preguntes.

Li puc parlar, però crec que ho podré..., tinc més temps, no?, després, per detallar-li més..., perquè també l'he vist molt preocupat amb el tema del cost de l'acció exterior. Aquesta és una pregunta recurrent que vostè ha plantejat en comissió diverses vegades, a la comissió inicial en la qual vam presentar el marc d'actuació, les línies d'actuació de la conselleria, i també en la comissió on els hi vaig presentar el pressupost. Un pressupost que, per cert, és un pressupost incrementalista, que consolida el nostre dret i el nostre deure de fer acció exterior. Vostè... –traduït de forma educada el que vostè diu de forma no tan educada–, a vostè li preocupa que el cost que l'acció exterior sigui una despesa supèrflua. Això el que a vostè li preocupa. I en aquest sentit, jo el tranquil·litzo, perquè les dades diuen que cada un dels euros que hem invertit, per exemple, en atracció d'inversió estrangera, ha tingut un retorn de 166.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, consellera. En torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyora consellera. Mire, ¿sabe cuál es su problema, señora consejera? Se cree usted Churchill. Se cree usted la embajadora de..., la república no ha llegado ni llegará, señora «consellera». Así que deje de venir aquí a darnos grandes explicaciones, de si Ucrania, si no sé cuanto..., usted no tiene ningún tipo de influencia en ninguno de esos ámbitos, señora «consellera». Es por eso que cuando usted se pasea por la Unión Europea e intenta hablar con embajadores, intenta hablar con gente, nadie le abre la puerta.

O sea, métase en la cabeza que es usted la consejera de una comunidad autónoma. No es usted Churchill, señora «consellera». Déjese de una vez de paseítos por el mundo y pise un poco más la calle, que tiene usted a los catalanes abandonados. Me da la sensación que no tiene usted muy claro de cuáles son las prioridades de los catalanes, ¿no?, porque en este Parlamento, realmente, hemos hablado de temas absolutamente rocambolescos en relación con la acción exterior, que si el Kurdistán, que si no sé cuantos..., pisen ustedes un poco más de calle. Escuchen a los catalanes, atiendan sus necesidades reales.

Decía usted que somos muy previsibles. Bueno, pues me alegro que nos considere previsibles, eso significa que estamos haciendo bien nuestro trabajo y que está calando nuestro mensaje. Que sea usted también previsible, eso, pues me ha venido bien, ¿no?, porque las notas que tenía previas, pues me van a venir genial para contestarle ahora mismo.

Y se lo voy a repetir, lo que le he dicho en la anterior intervención: cada vez que usted sale por el mundo a decir que explicarán la realidad nacional de Cataluña, y las ambiciones, las aspiraciones separatistas del Gobierno catalán, están ustedes infringiendo la ley. Se lo repito, artículo 97 y 149 de la Constitución española, grábeselo usted a fuego, porque sino va a acabar como sus predecesores en este cargo. Así que, haga el favor de una vez por todas de utilizar el dinero público para atender realmente las necesidades reales de los catalanes y que se deje de paseítos por el mundo a hablar de sus filias separatistas y de su fobia a España.

Haga el favor de dedicarse a lo que es realmente su trabajo. Busque inversores, presente Cataluña como un destino turístico de primera ante la comunidad internacional. Pero claro, si usted se dedica a todo lo contrario, pues es que pasa lo que pasa, que pierde usted toda credibilidad y Cataluña no hace más que perder oportunidades. Tanto *procés*, todo el día el *procés*, el *procés* para arriba, *procés* para abajo..., señora «consellera», deberíamos empezar a hablar, más que de *procés*, de *retrocés*, que es lo único que ha traído sus políticas ideológicas, retroceso. (*Alguns aplaudiments.*)

Y eso no me lo estoy inventando yo, y lo sabe perfectamente. Antes, Cataluña lideraba el crecimiento dentro de España, hasta llegar el 2017. Caramba, ¿qué pasó ese año 2017, por el cual Cataluña empezó a crecer por debajo de la media estatal? Las empresas no hacen más que irse. El mercado catalán es cada día menos atractivo. Y encima, ustedes se dedican a subirles los impuestos a las empresas y a los trabajadores que ahí quedan. ¿Quién va a querer venir a Cataluña? Han arruinado ustedes a Cataluña, ya no somos esa comunidad que brillaba con los juegos olímpicos, desgraciadamente. Y esto es culpa del separatismo.

Según los datos del Instituto Nacional de Estadística, Cataluña es la comunidad donde más cae el turismo. Y con diferencia. Y eso, ahora va a decir: «la pandemia»; sí, claro, la pandemia, pero la pandemia nos ha afectado a todos, y Cataluña es la que más cae, y con diferencia. Así que no me vale como excusa. La inversión extranjera cae en la comunidad autónoma de Cataluña. Si lo comparamos con Madrid, el primer trimestre de 2021, la Comunidad de Madrid consiguió el 60,2 por ciento del total de la inversión extranjera. Cataluña, el 19,1. El segundo trimestre, Madrid consiguió subir al sesenta y seis por ciento, mientras que Cataluña bajó al 11,4 por ciento. ¿Eso a usted no le preocupa, señora «consellera»? ¿Esto no es preocupación suya? No, porque claro, mejor dedicarse a increpar a los cónsules con que si la independencia, que si las aspiraciones de Cataluña... Dense cuenta, es que la verdad es que es muy ridículo, yo no sé qué estado pretenden construir ustedes, cuando son incapaces de gestionar una comunidad autónoma. No se inventen competencias que no tienen, cuando son incapaces de gestionar las que tienen ya.

Basta ya de malgastar el dinero público, señora «consellera». Menos malgastar el dinero en cooperación internacional, con partidas absurdas de cien mil euros a las Raqaypampas y a no sé cuántos, y más ayudas a los autónomos, que bastante mal lo están pasando; menos paseítos por Washington y más pisar calle en Can Gibert, o en Figueres –escuche a los vecinos, señora «consellera»–; menos política internacional, y más protección social, señora «consellera».

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I, també en el torn de rèplica, té la paraula a continuació la consellera senyora Victòria Alsina.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert

Moltes gràcies, presidenta. Diputat, volia dedicar aquesta segona part a explicar-li una mica més, perquè es quedi més tranquil, no?, el perquè els diners que utilitzem en acció exterior són una gran inversió, no? Li diria que no és una despesa, sinó que és una inversió. Però, abans de llistar-li, el que a mi em sembla que són alguns projectes emblemàtics, m'agradaria també començar felicitant-lo, perquè abans l'he criticat per determinats temes, però he vist que almenys diferencia lo que és el Departament d'Exteriors de Diplocat; una cosa, per exemple, que la senyora Soraya no va fer mai, eh?, quan deia que Diplocat estava en liquidació. Per tant, felicitar-lo perquè en el principi de la seva intervenció, almenys aquesta part l'ha deixat clara. I les delegacions les farem créixer i Diplocat el relançarem. Per

tant, és important que vostè diferenciï les dues coses per poder-nos fer preguntes en els propers mesos, doncs, de manera acurada, sobre això. I li contestarem totes, eh?, com hem fet fins ara. Moltes d'elles, per cert, la informació ja és pública i la pot consultar directament. Però si vol que li enviem per escrit, doncs, també li podem seguir enviant.

M'alegro que hagi pogut seguir, no?, llegint les notes prèvies que tenia preparades, que jo li hagi donat peu a llegir aquestes notes prèvies, perquè és una cosa, doncs, que ja ha fet també en comissió, eh? Usar les notes prèvies que li havien preparat i llegir-les amb independència del que jo li hagués explicat. Per tant, en aquest sentit, m'alegro que també ho hagi pogut fer en aquesta intervenció.

I en aquest sentit, vostè parla dels problemes reals dels catalans. I això és un tema que no es pot tractar mai, en cap cas, de manera superficial, el tema dels problemes reals dels catalans. De fet, l'acció exterior catalana està al servei de tothom i ajuda a resoldre els problemes reals dels catalans, de les persones, de les empreses, de les entitats, i en totes les dimensions, no? Perquè aquest departament té una vessant transversal, que està al servei del Govern, però també està al servei del món local, i està al servei de les entitats, de la societat civil, que volen fer acció exterior. Li deia abans, que per cada euro que s'inverteix des del Govern, no?, precisament en atracció d'inversió estrangera, tenim un retorn de 166. Per tant, vostè parlava de l'economia i li començo donant una dada econòmica, però també li puc dir, per exemple, que l'acció exterior ens serveix per firmar convenis, com per exemple, i memoràndums, com el que vam fer amb la UNESCO, el vam firmar no fa massa, a París, no?, que ens permeten fer accions de cooperació cultural, acadèmica i científica amb diferents entitats.

Per tant, treballem també en l'àmbit multilateral. I amb les agències. En l'àmbit de contribuir a crear un món més just, no? Perquè no només volem resoldre els problemes dels catalans, volem resoldre els problemes de tothom. I, per tant, tenim un pressupost on quatre de cada deu euros, un quaranta per cent, doncs, es dediquen precisament a l'àmbit de la cooperació. Tenim les nostres delegacions, que són les nostres antenes polítiques, que teixeixen tot tipus de contactes bilaterals i multilaterals amb les institucions que tenen seu en el seu país.

I també, ja que vostè ha citat un acte a Mèxic, no?, doncs també, els catalans a l'exterior, per nosaltres són molt importants. I per això hem creat una direcció general on precisament ens dediquem a donar-los més veu, a donar-los més serveis i a fer créixer aquesta xarxa catalana de cooperació mundial. Els catalans a l'exterior..., li explico una mica més l'acte de Mèxic, de fet, li recomano que vegi el reportatge que vam fer, perquè és molt emocionant –li diria que és l'acte més emocionant que he fet des que soc consellera del Govern, i serà un d'aquells que m'emporto com a regal i recordaré sempre–, que va ser un homenatge a tots els catalans que es van exiliar durant la Guerra Civil i durant la postguerra a Mèxic, i van rebre un reconeixement del seu Govern. I, de fet, ells explicaven el que havia representat per ells ser catalans i ser mexicans, no? I recordo amb especial «carinyo» que la que és la portaveu va dir: «Miri» –diu– «a vegades es pensa la gent que tenim el cor dividit, no?, entre Catalunya i Mèxic.» Diu: «Nosaltres tenim dos cors, no?, perquè hem crescut en dos països.» I, de fet, va ser un acte preciós, que li recomano que segueixi, perquè a l'acció exterior també es tracta de cuidar la gent. No tota l'acció exterior passa a fora; no he d'agafar un bitllet d'avió, d'aquests que em paguen vostè i tots els catalans, per fer acció exterior sempre, eh?, perquè a vegades la fem a Barcelona.

I, per exemple, li volia explicar també el projecte del *hub* consular, perquè tenim molts consolats, alguns generals i alguns honorífics, i treballem amb els nostres cònsols facilitant-los la vida a Barcelona i fent-los-hi connexions. I també ho fem amb el món local.

Miri, seguirem fent acció exterior perquè és el nostre dret, és el nostre deure, i, en aquest sentit, amb el pressupost d'aquest any en farem més i encara millor.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre les dificultats amb què es troba el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert per a fer la seva feina a l'exterior

300-00103/13

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre les dificultats amb què es troba el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert per fer la seva feina a l'exterior, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, el diputat senyor Francesc de Dalmasas.

Francesc de Dalmasas i Thió

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... Des del faristol ho hem fet moltes vegades, i avui volem fer especialment una prèvia, que és una salutació especial a les treballadores i els treballadors d'aquest Parlament. Sovint s'han de canviar coses, s'han de millorar, i es farà, perquè aquest és el compromís polític, però durant tot aquest temps, durant aquests darrers dies, heu aguantat afirmacions i falsedats que eren això, que eren falsedats, i, per tant, fer-vos arribar, des del Grup de Junts per Catalunya, que seguim al vostre costat, que feu una feina magnífica i que gràcies per fer que aquesta cambra legislativa funcioni. Moltes gràcies. (Aplaudiments.)

I, consellera, la interpel·lació és molt clara –potser ara una mica més que fa una estona, eh?, però– sobre quines dificultats troba el seu departament d'Acció Exterior i Govern Obert per fer la seva feina internacional. És una pregunta que, evidentment, és una pregunta retòrica, les dificultats ja les imaginem, totes i més, i l'origen, malauradament, en un 99,9 per cent dels casos, sempre són les institucions i els aparells de l'Estat espanyol.

Però anem una mica a pams. Dir-vos, primer, que a Junts per Catalunya tenim clara quina és l'estratègia per culminar la independència d'aquest país, i aquí hi teniu una responsabilitat. A nosaltres ens agrada dibuixar-ho amb una triangulació: en primer lloc, construir Catalunya, no parar de Construir Catalunya, i fer-ho passant per un filtre, que per a nosaltres és un filtre molt clar i molt fàcil, i que totes és: totes aquelles decisions que prenem des de l'àmbit local fins al nacional, fins a l'internacional ens han d'allunyar d'Espanya i ens han d'acostar a la independència de Catalunya.

Un segon vèrtex d'aquest triangle seria desestabilitzar Espanya. No entenem que donar estabilitat a un estat que sabem que no té pàtina democràtica, que no podem explicar que està en un procés de negociació perquè no existeix aquest procés de negociació, per tant, insistim en la idea de desestabilitzar Espanya. Però és que, a més a més, es tracta d'un estat que, a l'Europa del segle XXI, conculca drets civils i drets polítics, i, per tant, hem d'explicar que això és un problema per a Europa. I sobretot és un estat que empobreix i que precaritza el futur de Catalunya, el futur dels nostres nets, dels nostres fills i dels nostres avis, amb la qual cosa tot això s'ha d'explicar, i el sol fet d'explicar-ho doncs ja fa que aquest segon vèrtex de desestabilitzar l'Estat espanyol es faci només a partir de les raons i del coneixement.

I, finalment, el tercer vèrtex seria aquest internacionalitzar a Europa i a la resta del món, perquè és a Europa, és a l'exterior on des del 2017 guanyem totes les bata-

lles polítiques, totes les batalles judicials, i és on es fa evident que, en el camp democràtic, Catalunya guanya i Espanya perd. Això és una obvietat tan gran que fins i tot ho sap l'Estat espanyol, obsessionat des del 2017, a perseguir, criminalitzar, judicialitzar i espiar l'acció exterior. Hem vist, per exemple, el Tribunal de Cuentas que, desbocat, no en tenia prou només a perseguir i arruïnar els responsables d'Exteriors, que havien fet i fan una feina magnífica, sinó que també en els seus descendents, un comportament propi de dictadures. Una acció exterior que –ho dèieu fa una estona, consellera, si m'ho permeteu–, des d'una perspectiva constitucional és legalíssima, des d'una perspectiva de legislació espanyola –des d'una perspectiva de legislació espanyola– és perfectament legal tot el que fa. Però ja sabem que la legalitat d'Espanya té una doble vara, i per als independentistes no hi ha llei que et salvi i, per tant, ens trobem on ens trobem.

Així doncs, en primer lloc, consellera, gràcies per mantenir el rumb, perquè no només és legal, que ens importa relativament...

També abans he sentit a dir, per exemple, que sense llei no hi ha democràcia. Jo vull recordar, per exemple –ho diu sovint la diputada Aurora Madaula–, que totes les dictadures tenen lleis, que la del franquisme tenia moltíssimes lleis, i, per tant, les lleis en cap cas són sinònim de democràcia. Al contrari, vivim, estem inserits en un estat que ha demostrat que forçar la llei és destruir la democràcia. I precisament aquesta és una de les raons per les quals estem exercint el nostre dret a l'autodeterminació.

Li deia que no només és legal sinó que és el seu mandat polític, és la seva feina, i l'està fent bé, des de la cooperació al desenvolupament fins al nou mapa de les delegacions. Fa allò que políticament es va comprometre a fer, ho fa amb transparència –ho va explicar en comissió, ho explica aquí al Parlament.

Però hi ha una segona derivada, que l'ajuda, que ens ajuda a tots, i és que el fet que Catalunya hagi viscut el darrer segle entre dictadures i «dictatoves» ha fet que nosaltres tinguem un avantatge immens com a catalans. I és que, si bé diem que el Departament d'Exteriors no falla, però sobretot el que tenim és una societat civil organitzada que sempre ha fet una magnífica feina, o de substitució o de complementarietat.

Ha parlat –i n'heu parlat abans també fa una estona– del Diplocat, que el coneix tothom, però potser molts dels que sou aquí no coneixeu la FOCIR, que és la Federació d'Organitzacions Catalanes Internacionalment Reconegudes. És una federació que, senzillament, ens explica arreu del món a partir del coneixement, del saber fer en camps molt diversos –des de la muntanya, la música, les corals, el dret–, i que són totes elles organitzacions catalanes que s'autodefineixen normalment i naturalment com a catalanes en el món i que ens expliquen el món. Però no només les entitats de la FOCIR: tenim els casals catalans –que també n'heu parlat fa una estona–; teniu l'Assemblea Nacional Catalana, que ha fet una feina magnífica durant aquests darrers anys explicant-nos al món; Òmnium, que ha fet una feina interessant en organismes internacionals; la pròpia Plataforma per la Llengua, que n'hem parlat sovint en aquest Parlament i que fa una feina molt bona en el nostre país, però que també ha entès, per exemple, que la feina a l'exterior era imprescindible, que calia que algunes directrius europees doncs no ens fessin mal i que, per tant, també allà calia defensar els nostres interessos.

I, per tant, tota aquesta acció exterior –la pública, la privada, la publicoprivada– té un comú denominador, i és que tot allò que fem les entitats, tot allò que fem des del Govern, tot allò que fem des del Parlament, tot allò que fa el moviment independentista treballa pel coneixement, el reconeixement i la promoció dels drets humans. Per tant, hem aconseguit una qüestió que és altament interessant arreu del món, i és que les nostres reivindicacions, les reivindicacions catalanes, són sobretot reivindicacions globals. I és aquest marc que intentem explicar sempre, que són aquests drets humans per a tothom i arreu. I això, per comparació, també és profundament

dolós per a l'Estat espanyol. D'una banda, tenim una Catalunya que és referència mundial en el pensament i estudi de la resolució pacífica de conflictes i, de l'altra, tenim una Espanya amb els seus 22.000 milions d'euros de despesa militar. Aliats a la Mediterrània qui ens té? Doncs el Marroc i Turquia. M'heu sentit sovint parlar de Turquia des d'aquest faristol; avui mateix –avui mateix– hem sabut que el Grup de Junts al Parlament Europeu ha fet possible que s'investiguin les vendes d'armes d'Espanya a Turquia, i el Parlament Europeu li recorda a l'Estat espanyol que les amenaces que profereix Turquia contra Xipre van ser condemnades des de l'àmbit europeu. Per tant, des d'aquest espai també entenem que pot ser molt dolorós per a l'Estat espanyol comparar-se amb quina és la nostra acció, quina és la nostra cosmovisió internacional.

A Europa, per exemple, la referència penal europea, que seria la justícia alemanya, doncs, ens dona la raó en el cas del president Puigdemont. I, quan Espanya busca aliats en el cas del president Puigdemont, doncs aixequen la mà, qui? Doncs Romania, si no m'equivoco, i Polònia. Doncs molt bé, tot en ordre.

I Ucraïna –heu parlat d'Ucraïna abans. En un món civilitzat que ha apostat per la democràcia, doncs el Govern espanyol de socialistes i comuns envia vaixells de guerra pensant potser que Europa té poca memòria, no se'n recorda, com ens recordava l'estimat Aleix Sarri, que al port de Ceuta fa quatre dies deixaven que es proveïssin els vaixells russos que anaven cap a la Ucraïna annexionada. Potser per això, el president Biden, quan ha hagut que fer una mica de llista de qui havia d'anar o qui no havia de parlar del que passava en el conflicte que ens ocupava en aquests moments, doncs pensava que probablement no era la millor idea contactar amb el Govern espanyol.

Però mantenir aquesta via desacomplexada a l'exterior, aquesta via pels drets humans, pels drets civils i polítics –ja ho hem comentat– té un cost altíssim, polític econòmic i sobretot humà. I ara hem anat una mica més enllà. Sabem que la persecució té un alt cost de mantenir aquesta veu a l'exterior, i hem après que ens cal mantenir veus lliures a l'exterior, i sabem que, a més d'aquest reguitzell d'entitats que he anomenat i del Departament d'Exteriors, ara tenim un actor nou, que és el Consell per la República. És un organisme exemplar en democràcia interna i externa que reconeix i promou el dret a l'autodeterminació i els drets humans en la seva dimensió individual i col·lectiva, que es regeix pels principis de pau i de no-violència, que treballa per l'apoderament de la ciutadania, per la sostenibilitat i la justícia social. I és aquesta peça nova la que ha de ser extremadament útil per a l'acció exterior, consellera.

Aquesta interpellació és perquè comparteixi amb aquest Parlament les dificultats i les traves que pateix l'acció exterior, però és també per dir-vos des del Parlament que no esteu sols, per dir-vos «fem una ullada al conjunt de la societat catalana», que tenim eines, que tenim mitjans, que tenim organitzacions i que tenim experiència per mantenir quantitativament i qualitativament la presència catalana a l'exterior. I tenim també –i vostè, com a bona coneixedora del món anglosaxó m'ho sabrà reconèixer– el fet de defensar una causa justa, el que als anglesos, als nord-americans els agrada parlar de causa justa, una causa imbatible. Perquè, mentre fem indestruïble la lluita per la independència de la lluita per la democràcia, per la llibertat i pels drets humans, doncs serem al costat bo de la història. Som una causa justa, sí, i hem de demostrar també que som imbatibles.

Gràcies, consellera.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, a continuació, la consellera d'Acció Exterior, la senyora Victòria Alsina.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert

Moltes gràcies, presidenta. Diputat, com bé deies, no?, amb la suma d'aquestes interpellacions d'avui també queda clar d'on venen els boicots moltes vegades, o el 99,9 per cent de les vegades a l'acció exterior catalana. De fet, el que és una lluita constant per part de totes les conselleries del Govern –és un tema transversal– és tota la feina extra que ens suposa exercir unes competències que són nostres. En el cas d'Exteriors, però, com comentaves –i com vivim en el dia a dia totes les persones que han treballat, treballem i, lamentablement, les que continuaran treballant, jo crec, en els propers mesos, no?, en els propers temps en Acció Exterior– és aquest boicot extra, un boicot extra que té un component centralista, que té un component anticatalà, i que fa que, per exemple, governs del PP i del PSOE, quan estan governant a Espanya, posin problemes a les nostres delegacions del Govern a l'exterior en algunes polítiques i en algunes actuacions que també es fan de manera més o menys semblant en alguns àmbits, des de, precisament, oficines a l'exterior que tenen doncs altres comunitats autònomes. I aquí una es pregunta si la voluntat darrera, no?, d'aquestes amenaces i d'aquestes coaccions, moltes vegades és la d'invisibilitzar Catalunya.

En aquest sentit, el departament té una singularitat, que jo crec que també està relacionada amb aquests boicots que ha anat patint al llarg dels anys, i és precisament l'alt valor estratègic que té l'acció exterior catalana. Una acció exterior que està dirigida a defensar els interessos de tots els catalans, que està dirigida a ser un aliat responsable, fiable i compromès a fer una acció exterior que sigui de qualitat, que ens posicioni, que ens legitimi, i tot això malgrat els obstacles. Els obstacles els coneixem bé, són bastant coneguts –els hem patit, han ocupat les notícies de molts mitjans de comunicació aquests darrers anys. Jo crec que és important començar amb els obstacles de l'any 2014, amb la celebració del 9-N, on es van començar a incrementar de manera substantiva totes les pressions que feien les ambaixades espanyoles arreu del món perquè les delegacions i les accions que Catalunya promovia en l'exterior, doncs, no es poguessin realitzar de manera lliure; un tipus d'actuacions que han estat perseguides pel Tribunal de Comptes. És una de les primeres carpetes que jo em vaig trobar particularment sobre la taula quan vaig arribar al departament i que no és un tribunal i, a més a més, costa d'explicar internacionalment, clar, perquè això ho expliquem internacionalment també. Però a la gent li costa d'entendre el Tribunal de Comptes i el que suposa i les vulneracions de drets que suposen les acusacions que ha fet.

I, en aquest sentit, veiem, no?, en els darrers esdeveniments, doncs, com això es reactiva i sembla ser que continua endavant, no?, aquesta set per frenar l'acció exterior catalana pel valor estratègic que té.

De fet, no tindria hores suficients per llistar-los aquí les diferents pressions que, des del moment en què es crea el Departament d'Acció Exterior, hem patit. Volia posar-los simplement alguns exemples, no?, que són simptomàtics. Alguns d'ells, el més conegut, el tancament de les delegacions a l'exterior mateixes amb el 155, amb el que això va suposar també per als treballadors d'aquestes delegacions i les seves famílies de projectes polítics, però també vitals i personals.

La liquidació de Diplocat. Que els hi dic, no?, que igual que les delegacions creixeran aquest any 2022 i reforçarem les que tenim i les farem créixer –de fet, d'aquí a no massa els explicaré en comissió quin és el pla de creixement i de consolidació d'aquestes delegacions–, doncs, d'aquesta mateixa manera, aviat relançarem el Diplocat amb una marca renovada, amb nous estatuts i noves metes.

Què més? Doncs, miri, un exemple molt simbòlic de com les pressions espanyoles poden realment perjudicar tot Catalunya. És, per exemple, el que va passar l'any 2017 quan el Govern del PP va aconseguir que fos cancel·lada una missió empresarial entre Catalunya i Flandes al Marroc.

Aquesta missió va perjudicar trenta empreses que aspiraven enfortir les seves relacions comercials. I, de fet, Flandes ho va titular, ni més ni menys, com la «diplomàcia destructiva» de l'Estat espanyol.

Alguns diputats d'aquesta cambra se'n recorden bé. Aquest és un exemple. Un exemple, també, de com aquest boicot a l'acció exterior perjudica tothom, perquè l'acció exterior es construeix per a tothom i el seu boicot perjudica tothom.

Podria seguir amb exemples, alguns de més recents. En el meu darrer viatge a Mèxic, no?, van sortir i es van fer públics alguns dels boicots que vam tenir en el marc de les activitats que volíem fer en el congrés, però que finalment vam aconseguir fer, presentant precisament el que són els objectius d'aquest Departament i de l'acció exterior catalana a la Cambra de Diputats de Mèxic i a la comissió que treballa els temes d'acció exterior.

Mirin, a Catalunya, per a nosaltres, és irrenunciable l'acció exterior. Com deia el diputat: «l'acció exterior no s'entén sense col·laboració de la societat civil», que en alguns moments ha suplert i en alguns moments ha complementat el que es feia des del Govern.

I, en aquest sentit, l'acció exterior sense mà de la societat civil no s'entén. I, per tant, en la mesura que la societat civil catalana és profundament europeïsta, aquest Govern també ho és i el gran focus de la nostra acció exterior ha estat, continua sent i continuarà sent, precisament, doncs, la Unió Europea.

Aquestes darreres setmanes hem volgut acostar la conferència sobre el futur d'Europa a les diferents vegueries de Catalunya i hem organitzat una conferència en cada una d'aquestes vegueries. La setmana vinent estarem a Girona i l'últim acte serà a Barcelona, precisament. I en aquestes conferències exposàvem que nosaltres creiem que el futur és a Europa, que el nostre futur, el de Catalunya, passa per Europa i que el futur d'una Europa que no escolti Catalunya no és un futur prometedor per a Europa tampoc.

Per tant, explicàvem els grans debats d'Europa, que també són els grans debats de Catalunya, i utilitzàvem com a eslògan d'aquestes conferències i de les seves conclusions, precisament, l'«Escolta, Europa», en relació, doncs, amb l'oda del nostre estimat poeta Maragall. El futur és a Europa, però escolta, Europa, en aquest sentit d'ambició.

Perquè nosaltres mirem Europa, la nostra societat civil mira Europa, mira el Mediterrani, també. De fet, això ens dona un doble valor estratègic. I en el marc d'Europa i el Mediterrani hi trobem molta feina que s'ha fet i que encara està pendent de fer, que seguirem fent amb ambició renovada i amb molta determinació, i que fem de la mà de municipis, de la mà de la societat civil, tant del món privat com del món cívic.

Llegir el que ha estat l'acció exterior catalana sense posar en valor el que han fet els catalans primerament que tenim fora, que estan agrupats als casals catalans; aquesta federació que és la FIEC; la feina de sensibilització que ha fet una entitat com Plataforma per la Llengua; l'ANC; Òmnium Cultural; les assemblees exteriors; les cambres de comerç, que també han contribuït en molts moments a obrir espais que han estat determinants.

I, per descomptat, també el Consell per la República, amb més de cent mil socis, un número molt destacable, i encapçalat pel president Puigdemont que, arreu d'Europa, més enllà de ser el referent, no?, de la causa catalana –jo puc assegurar, perquè ho he constatat en cada un dels meus viatges i en cada una de les reunions i converses– que ha passat a ser un referent no només per a Catalunya, sinó en la defensa dels drets humans. (*Alguns aplaudiments.*)

Per tant, nosaltres no renunciarem des del Govern a fer acció exterior. Això no ho farem mai. És el dret i és el deure que tenim, creixerem, ens consolidarem, ens professionalitzarem, perquè aquest departament va néixer en un moment políticament molt complicat i és relativament jove.

Per tant, tenim feina per fer per consolidar-nos. I no entendrem els nostres èxits si no van de la mà d'un treball conjunt amb la societat civil organitzada que té una vocació de treballar a fora.

Per tant, com a conselleria entomem el deure de generar el marc de circumstàncies on nosaltres puguem actuar i on puguem sumar amb les actuacions de totes aquestes organitzacions.

Moltes gràcies a tots.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre els efectes nocius de les macrogranges

300-00097/13

I passem, ara sí, al desè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre els efectes nocius de les macrogranges, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Té la paraula per fer l'exposició de la interpellació el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades. La veritat és que hem presentat aquesta interpellació perquè hi ha debat públic sobre les macrogranges, perquè ho teníem pendent, però, sobretot, perquè cada cop que parlem de macrogranges tenim la sensació que tot es transforma en un debat molt banal on el problema o són els «xuletons», les bledes..., les reflexions no marxen mai dels espais comuns ja eternament repetits com a lloros, i ens agradaria tenir un debat seriós sobre el sector.

Perquè, en realitat, en tots els sectors econòmics més o menys, amb més o menys lleialtat, amb més o menys profunditat, tenim debats estratègics. En el sector de l'automòbil fa anys que parlem sobre el cotxe elèctric, sobre l'electrificació, sobre la indústria 4.0, sobre els canvis d'usos dels automòbils, sobre l'espai dels cotxes a la ciutat... I és una indústria fonamental i central a l'àrea metropolitana de Barcelona i al conjunt del nostre país. Però mai tenim la sensació de que mai aconseguim tenir un debat seriós sobre el present i el futur del sector alimentari del nostre país.

Perquè, què passaria si vostè en aquella entrevista hagués dit en lloc de dir lo de «si s'hi hagués menjat bledes tot el dia avui, no estaria en aquesta entrevista», hagués dit «si hagués vingut en un cotxe elèctric, avui no estaria en aquesta entrevista»? Potser fa vint o trenta anys, això podria formar part d'un estat d'opinió, però creiem que una i l'altra avui ja no haurien de formar part de cap estat d'opinió i menys de governs en el nostre país.

Segurament, en aquest debat també pesa un històric de relacions amb el sector primari del nostre país i segurament, avui també es permeten banalitzar –no només vostès, eh?, sinó moltes forces polítiques en aquest país– el debat sobre el sector primari, perquè hi han tingut moltes vegades una relació paternalista si no en molts casos «caciquil» directament amb els treballadors i treballadores i amb els productors del sector primari. Però creiem que una i l'altra són pàgines que hem de passar a la història del nostre país. Perquè lo fonamental del sector primari és que té avui els mateixos reptes que els altres sectors productius en el nostre país: com afrontem la transició ecològica de la producció alimentària en el nostre país, com afrontem el repte del despoblament en el nostre país i com afrontem el repte de fer-ho preservant la creació d'ocupació de qualitat, de treball de qualitat en el nostre país.

Però de tot el que va dir en aquella entrevista i en les declaracions posteriors, el que més m'ha preocupat no és lo de les bledes, sinó quan vostè va dir que a Catalu-

nya hem fet les coses millor. I jo crec que la primera pregunta que li hauríem de fer és què considera que hem fet millor a Catalunya, perquè li repassaré algunes dades. En matèria de transició ecològica, no és que haguem fet les coses millor; és que és difícil trobar regions a tot Europa que hagin fet les coses pitjor i que es trobin en una situació tan crítica com en la que ens trobem nosaltres. El repte central de la transició ecològica en la producció càrnia, tots sabem què és la gestió de residus, de purins especialment, que suposen un problema per al nostre país. Al conjunt d'Espanya el vint per cent de la superfície ha sigut declarada zona vulnerable de nitrats, zona que ja està contaminada per nitrats. A Catalunya anem per una tercera part del país ja declarada zona vulnerable de nitrats, en zona ja contaminada. Perquè diem «zona vulnerable», però en realitat les vulnerables són les altres zones. Aquestes ja són zones vulnerades; són zones que ja han estat contaminades i que el sòl i les aigües subterrànies ja no són d'ús.

Tenim un altre problema: gairebé la meitat de l'aigua subterrània dels aqüífers subterranis de Catalunya està ja contaminada per nitrats. Set de cada deu aqüífers a Catalunya ja són inservibles perquè estan contaminats per nitrats; aigua dolça al nostre país que ja no es pot fer servir per a determinats usos i que és un recurs escàs i cada cop més estratègic no només per al sector primari, sinó per al conjunt de la ciutadania i per al conjunt dels sectors productius.

I per últim, en matèria de transició ecològica, evidentment, les emissions d'amoníac, que no només no les hem reduït, sinó que les hem duplicat en sis anys. I vostè diu que a Catalunya s'han fet les coses millor, però a la Unió Europea hi ha hagut un acord per reduir les emissions d'amoníac i entre 1990 i 2015 les emissions d'amoníac a la Unió Europea han baixat un vint-i-cinc per cent i en el mateix període de temps a Catalunya han augmentat un vint-i-cinc per cent.

Creiem que aquesta és una situació que no es pot mantenir, que no és veritat que haguem fet les coses millor, sinó que hem fet cada cop més gros un problema que està abocant un sector, a tot un sector productiu que és estratègic per al nostre país a un carreró sense sortida.

I, per tant, la primera pregunta que li volíem fer és: com valora la situació del sector? Perquè creiem que és evident que amb les dades de contaminació del sector no pot valorar-la molt positivament. I què ha fallat durant aquests anys perquè haguem arribat a una situació com aquesta? I què és exactament el que considera que han fet millor? Perquè amb les dades sobre la taula, som de les pitjors regions d'Europa: no només no hem restaurat les aigües contaminades, no només no hem restaurat els sòls contaminats, sinó que n'estem afegint més i més cada cop sobre la taula.

I, per tant, què pensa fer el departament davant d'aquesta situació? Perquè és evident que les mesures que s'han pres pels diferents departaments no estan revertint la situació ni l'estan mitigant. I, per tant, creiem que és evident que cal fer una pensada per al conjunt del sector.

Perquè hi ha una pregunta clau que m'agradaria que avui contestés en sessió parlamentària: quina és la cabana porcina que pot suportar Catalunya? Tenim ja 8 milions de porcs en aquest país. I a pesar de les restriccions que hem anat construint durant aquests anys, el problema de la contaminació no para d'augmentar, i no para d'augmentar perquè no para d'augmentar el nombre de porcs en el nostre país. I, per tant, quina és la cabana porcina que fixen vostès com a límit i que fixen vostès com a referència per abordar aquest problema? Perquè el que és evident és que si seguim augmentant la cabana porcina, podem restringir després el que vulguem que el problema es farà cada cop més gros.

I en matèria de despoblament i de creació de treball, el balanç no és gaire més positiu. Si repassem les dades del seu propi departament, una de cada deu explotacions porcines ha desaparegut, en poc més de deu anys; des del 2008, una de cada deu granges de porcs ha desaparegut del nostre país. Cada cop tenim menys granges, menys projectes productius, que donen feina, arrelats al territori, cada cop en te-

nim menys, però cada cop tenim més porcs. No es dona aquesta situació en una crisi del sector. No estem veient una davallada en la producció; el que estem veient és una altra cosa: és una concentració de la propietat i un canvi del model productiu en el nostre país. Tenim 1 milió i mig més de porcs que fa deu anys i un miler de granges menys que fa deu anys. I aquesta és una situació que és insostenible, que és evident que afecta el conjunt del sector, aquest moviment de concentració de la propietat. Hem perdut noranta mil llocs de treball en el sector, perquè les macrogranges no només concentren la producció en un lloc del territori, sinó que una macrogranja de nou mil, deu mil porcs, la poden portar perfectament només dos treballadors en una cadena integrada d'engreix. Perfectament. És veritat que després hi ha un problema de gestió de residus, però la poden portar perfectament dos treballadors. I hem perdut un miler de granges familiars en aquest país, mentre hem anat construint macrogranges en llocs molt determinats del país.

Què sabem? Que la substitució de granges per macrogranges està destruint ocupació al nostre país i que els pobles amb més macrogranges són precisament els que perden més població. Fa pocs mesos Ecologistes en Acció va fer un informe en què feia una correlació estadística que és evident: en el vuitanta-cinc per cent de municipis de Barcelona i en el noranta-u per cent dels municipis de Lleida, els municipis amb major nombre de porcs en granges industrials han perdut més població, o n'han guanyat menys en els moments en què han guanyat població, que en els municipis propers i similars amb menys concentració porcina i amb menys projectes de macrogranges. I, per tant, les macrogranges no només estan accentuant el problema ecològic en el nostre país, estan augmentant el problema del despoblament rural i de la falta d'oportunitats econòmiques.

Creiem que és evident que estem afrontant una bombolla porcina, una bombolla de producció que quan la Xina i altres països comencin, com ja estan fent, a substituir importacions d'aliments per producció pròpia, això repercutirà en el sector, i que és evident que, cada cop, els petits i mitjans productors tindran més dificultats per suportar la competència d'aquestes macroexplotacions.

I l'última pregunta que li volia fer: aquesta setmana vam estar al Canós, a la Segarra, visitant un projecte que ja s'ha fet públic de posar una macrogranja de 9.500 porcs en un poble, en un municipi, en una pedania, de vint-i-tres habitants. Quina és la posició del departament i què farà amb relació a aquest projecte?

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Gràcies, presidenta. Diputat Ferro, diputades i diputats, molt bona tarda a totes i a tots. Deixin-me començar agraint-li la interpellació, i així també tenir l'oportunitat, ho deia també vostè, de debatre sobre un tema que ara sembla d'actualitat, però que, des de la conselleria, fa temps que ens preocupa i ens ocupa, eh?, malgrat aquests últims titulars. També deixi'm que li digui que és una qüestió –ho deia també vostè– de prou rellevància com per debatre-la amb sinceritat i no a cop de titular –no ens serviria absolutament de res–, i de manera demagògica tampoc, i fins i tot populista, com algú ha pretès.

I no podria començar d'altra manera que deixant clar que un dels grans reptes que tenim com a país –no és la primera vegada que m'ho sent dir– és impulsar un sector agroalimentari que sigui sostenible. I quan parlem d'un sector agroalimentari sostenible parlem d'aquest sector amb sostenibilitat econòmica, mediambiental, com no pot ser d'altra manera, i també social; és a dir, un model, el model que ens

agrada, el model amb què ens sentim identificats, el nostre model, aquell que busca l'equilibri entre la sostenibilitat econòmica i l'ambiental i, evidentment, la preservació –també n'ha parlat vostè, i no és la primera vegada– de la cohesió territorial.

Nosaltres tenim clar que no volem que les granges de grans dimensions facin desaparèixer les explotacions familiars, les petites o les encara més petites, però tampoc les mitjanes, les que fixen, en definitiva, la gent al territori, les que fan viure, deixi'm dir, aquest país. En altres paraules, ens cal apostar perquè la sostenibilitat, sens dubte, en majúscules, sigui el nexa d'unió entre els productors i les productores i la ciutadania; perquè de poc ens serveix també intentar extrapolar i portar aquest debat entre el món rural i el món urbà; això seria una equivocació, evidentment, garrafal.

Aquest Govern –també l'hi dic, i ho he dit en diverses ocasions–, estem al cent per cent compromesos en abordar el repte de fer compatible, perquè ho ha de ser, perquè és possible que ho sigui –no tot és compatible en aquest món; això sí–, la sobirania alimentària i la sobirania ambiental, i l'hem de fer també possible laboralment i socialment. Volem transformar-la cap a una ramaderia encara més sostenible i respectuosa amb els recursos naturals, emparada evidentment en el concepte d'una sola salut; i aquest concepte em sembla important, i quan dic «una sola salut» em refereixo bàsicament a fer indestruïbles la salut humana, òbviament, la salut animal i la salut ambiental també.

El sector i també les administracions hem de ser capaços de buscar els camins que portin a una ramaderia –ho deia vostè– molt més respectuosa amb els animals, amb el medi ambient, amb les persones i, al mateix temps, que sigui sostenible econòmicament.

Però és cert que en aquest debat s'hi han barrejat moltes coses, massa, sens dubte; a banda de titulars demagògics, com dèiem, massa conceptes, alguns de confusos i bastant imprecisos, i crec, si em permet, senyor Ferro, que és oportú i clarificador i necessari perdre un minut en definir de què estem parlant. Perquè, d'altra manera, el debat jo crec que seria en va, un debat que de ben segur no acabarà avui aquí, ni molt menys; de temps en tindrem.

Mirin, el concepte «macrogranges» és un concepte, d'entrada, subjectiu –i això ho hem de dir–, no està regulat ni definit enlloc. Parlem, doncs, de ramaderia extensiva o parlem de ramaderia intensiva o, si em permeten, parlem de ramaderia semi-intensiva, que poc o res tenen a veure –que poc o res tenen a veure– amb dimensions, sinó amb la manera de produir; això és extremadament important: amb la manera de produir. En primer lloc, explotació extensiva: aquella en què els animals s'alimenten fonamentalment amb pasturatge. En segon lloc, la intensiva: els animals estan allotjats i són alimentats de manera permanent dins de les instal·lacions, inclosa l'explotació també a l'aire lliure. I tercera, la semiintensiva: quan l'alimentació es basa fonamentalment en la pastura, però que els animals estan a l'interior durant un cert període de l'any o..., normalment a l'hivern, o bé durant la nit.

No defugim el debat, en cap cas –en cap cas–, però no ho hauríem de fer sense parlar amb propietat, amb dades. De fet, vostè em demanava..., això és molt important: dades i coneixement. Quines normatives tenim també a l'abast, etcètera, etcètera, etcètera.

De fet, la tendència del món en què vivim..., dic «era» per ser generosa i perquè crec, si més no quan em refereixo a aquest país, que estem extremadament preocupats i evidentment dirigits cap a aquesta transformació verda, sens cap mena de dubte; però val a dir que la tendència del món en què vivim era d'un desenvolupament desbocat, absolutament desbocat, creixent, sense aturador, on nosaltres, no la ramaderia, sinó tots els àmbits, tots, absolutament tots els àmbits de la societat, hem destruït biodiversitat a manta, hem contaminat aigües, hem contaminat l'aire, hem contaminat la terra, tot en favor d'un, deixin-m'ho dir així, mal anomenat «progrés». I això ho hem fet nosaltres, tots, com a societat, i ens ho hem de dir i ho hem de dir.

Però també hem de dir que, per sort, com a societat –i entenc que aquest Parlament en això està concernit–, ens n’hem adonat ja fa temps, estem canviant de model. Segurament tard –segurament tard–, per culpa de totes i tots. I ara segurament haurem d’anar una mica més de pressa, però, en qualsevol cas, el sector que avui ens ocupa fa temps –i així l’hi explicaré– que hi està treballant. Evidentment, la societat en general també, com no pot ser d’altra manera, per fer front a aquesta emergència climàtica, per recuperar, sens dubte, l’equilibri ambiental amb mesures com el pacte verd europeu o l’assimilació dels diferents objectius de desenvolupament sostenible.

I des del Govern, com no pot ser d’altra manera, ens hem hagut d’actualitzar i dotar-nos d’eines noves per poder afrontar aquest repte. N’hi explico quatre –els coneix, els coneix perquè n’hem parlat–: el primer és el decret que vam passar per aquest Parlament, de quatre anys més de moratòria –el vam aprovar el passat juliol–, l’ampliació d’aquests quatre anys més de moratòria d’obertura o ampliació de granges de porcí, concretament, en seixanta-vuit municipis amb un gran nombre d’explotacions i amb l’aigua, evidentment, contaminada per nitrats procedents de purins, eh? Per això l’ampliació de la moratòria s’emmarca, val a dir, també, en un nou model de gestió de les dejeccions ramaderes mitjançant un pla estratègic que hem explicat, i que estic a disposició per ampliar-lo encara més, de fertilització i gestió de les dejeccions ramaderes amb diferents mesures –amb diferents mesures. Totes aquestes mesures –i aquí és on li esmento una puntualització o li responc a una pregunta que m’ha fet abans– han permès que aquest país, han permès que Catalunya, a diferència d’altres territoris –a diferència d’altres territoris– haguem quedat recentment fora del procediment d’incompliment de la directiva de nitrats que va obrir la Comissió Europea contra l’Estat espanyol l’any 2018. D’això en fa tres anys. Això vol dir que estem bé? No. No; estem fatal. Això vol dir que hem millorat molt? No. Però hem millorat el suficient per sortir, evidentment, fora d’aquest procediment d’incompliment. Evidentment, queda molt per fer, queda molt per revertir, però estem, deixi-m’ho dir, en la bona direcció, i això ens ho hem de dir, i això no ho ha fet sol aquest departament ni la Direcció General d’Agricultura i Ramaderia. Això ho ha fet també el sector, i això té molt valor i és molt important.

Una altra peça clau és el nou decret d’ordenació, que també..., ara no m’hi podré estendre, però, en qualsevol cas, l’objectiu és limitar les grans explotacions, en aquest decret, i acompanyar-les de mida més petita i models més familiars que fomentin l’arrelament de la població al medi rural. En aquest cas, doncs, ja parlàvem d’una limitació de sis-centes vaques per a les noves explotacions, i també, en el cas de la vaca de llet bàsicament, un sector que està patint en aquests moments, d’acompanyar-lo també amb un pla de suport al sector làctic per millorar la situació actual, tant de la comercialització –important–, però també millorant l’eficiència dels processos productius, de tots ells, així com els ajuts a la competitivitat, etcètera.

I un altre pas important, que ja en vàrem aprovar la memòria preliminar al Consell Executiu, que és el projecte de llei de la producció agrària sostenible i de la ramaderia també sostenible. En aquest sentit, hi ha molta feina a fer, però, sens dubte, avançarem en aquests objectius que vostè em parlava, i que compartim, evidentment.

Com veu, tenim eines, estem treballant amb més i altres eines noves, val a dir, per aconseguir un model ramader que sigui més sostenible. Això no ho podem fer sols. Això ho hem de fer acompanyats, evidentment, del sector amb les millors eines i els millors instruments. I en això estem concernits, eh?, i no des d’avui, ni des de que algú ha posat al damunt de la palestra el debat de les macrogranges, sinó des de fa anys, de fa temps.

I deia, no ho podem fer soles, necessitem el sector, i volem un model que compti amb l’imprescindible paper de la ramaderia intensiva del nostre país, que és eficient –que és eficient–, que és professionalitzada, que està tecnificada, però que alhora fomenti també –sens dubte, importantíssim– la cohesió territorial facilitant la ins-

tallació de noves granges a llocs on hi ha la menys concentració, si és el cas, però és evident que una de les missions més importants d'aquest departament –també m'ho han sentit a dir moltes vegades– és la d'alimentar la població, i això ho hem de fer amb els millors dels aliments, amb els més sans, amb els més segurs i amb els de més qualitat. I això, també val a dir, només ho poden fer els pagesos, les pageses, els ramaders, les ramaderes, els pescadors i les pescadores.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, consellera. Si em permet un petit matís, vigili amb això de dir que els canvis se'ls ha de concertar amb el sector, que hi ha gent a Esquerra Republicana que no els agrada gaire la concertació social. Segona qüestió, hi ha un debat que vincula exclusivament la producció alimentària amb l'alimentació i la salut alimentària en el nostre país. És un debat molt interessant, jo avui no m'hi he pogut referir. És evident, i fundacions com Justícia Alimentària hi treballen molt. Hi ha consums excessius de carn vermella en el nostre país, és conegut, però també hem de dir una cosa: el vuitanta-cinc per cent de la carn que produïm és per exportar, i, per tant, el paper de les càrnies en el nostre país no és només –o no ha sigut aquest el motor de creixement– alimentar la població, sinó aprofitar una posició avantatjosa per exportar carn, especialment a la Xina.

I hi ha un problema. Que el món està canviant molt ràpidament, i també la producció alimentària. Avui hi ha països com Argentina, com Mèxic, com la pròpia Xina, que està fent granges de vint i vint-i-cinc plantes per substituir importacions, que volen contribuir i volen exportar, i això farà que el sector canviï molt dràsticament. Perquè quan hi hagi una davallada de l'oferta dels productes carnis a Catalunya, amb un model construït bàsicament per exportar i molt industrialitzat, qui serà el primer que farà fallida? Una macrogranja de deu mil, de quinze mil porcs que està integrada en un gran grup alimentari o els petits i mitjans productors d'aquest país? A qui li donaran primer tanda en els escorxadors? Qui podrà ser més flexible abaixant preus?

I és evident que anem a un problema; és a dir, crec que és evident que estem vivint una bombolla, que es corregirà més o menys ràpidament, però que es corregirà en el futur proper en el nostre país. Que ens deixarà un sector sobredimensionat i que ens deixarà a molts petits i mitjans productors amb molt poca capacitat competitiva. I això exigeix lideratge per abordar avui aquest repte també; per abordar el repte de diversificar el sector, d'evitar que es centri la propietat en el sector, i d'evitar que hi hagi grans grups alimentaris que estiguin fent verdaderes fàbriques de carn en el nostre país a costa de que hagin tancat mil granges de petits i mitjans productors a Catalunya des de fa una dècada. I que si no abordem el problema avui, quan el vulguem abordar perquè s'ajusti l'oferta i la demanda, l'any que ve, d'aquí a dos anys, d'aquí a cinc anys o d'aquí a deu, ja hurem fet tard a l'hora de planificar el futur del sector.

Hi ha un problema, també, que té a veure amb la seva doble vessant de consellera de Sostenibilitat i alhora d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Món Rural, que un no sap molt bé qui ha de retre comptes aquí en quines qüestions. Crec que és evident que no podem fer un diagnòstic tan optimista més enllà de l'informe de la Comissió Europea sobre la situació a Catalunya. Perquè la descontaminació de sòls i d'aquífers a Catalunya serà una tasca que durarà anys i anys. Però és que no estem aconseguint revertir la situació, perquè hi ha una pregunta que no m'ha contestat. És molt difícil reduir la contaminació en sòls i en aquífers en el nostre país si la cabaña porcina ha augmentat en 1 milió i mig de porcs. Perquè els porcs fan les matei-

xes dejeccions avui, que fa deu anys. Una mica menys de nitrogen, perquè els han millorat una mica el pinso, però fan les mateixes dejeccions. I això és un problema també d'espai i de límits. I hi ha comarques que estan absolutament al límit. La Segarra n'és una altra.

Li he fet la pregunta, que tampoc m'ha contestat: quina és la cabanya porcina que necessita Catalunya? Però també, què fem amb certes comarques en aquest país que ja estan sobredimensionades i sobre les quals es segueixen plantejant projectes com la macrogranja del Canós? Que és evident que acabarà despoblant la pedania del Canós, i és evident que acabarà contaminant encara més una comarca com és la Segarra. Guissona fa no gaires anys, quan jo hi vivia, era el doll de la Segarra. Hi havia una fàbrica embotelladora d'aigua, la Font del Pi, i ja no hi és. I el subsol està contaminat, i els aqüífers que donaven nom al Doll de la Segarra, ja no són servibles. I no només els nitrats tenen un problema per a la salut de la gent que consumeix aigua de boca contaminada per nitrats, és que l'aigua és un recurs estratègic per al futur d'aquest país, i l'aigua dolça especialment.

I, o comencem a intervenir avui i a restaurar el valor ecològic dels aqüífers i de les aigües superficials, perquè gairebé una quarta part dels rius també estan contaminats per nitrats, o tindrem un problema en molt pocs anys, i, per tant, el que li exigim, i amb això ja acabo, és lideratge amb el sector. Que no es deixin portar per les bones paraules i pels llocs comuns, i sigui capaç de liderar un sector cap a una transformació que és necessària, per garantir que es lluita contra el despoblament, per garantir ocupació de qualitat, però també per garantir un futur econòmicament i ecològicament sostenible per al sector.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I finalment, té la paraula la consellera senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. A mi em sembla que..., o em semblava que m'havia explicat bé. Potser no ho he fet, eh? És evident que la societat, en general, hem viscut desbocadíssims, i fruit d'aquest desbocament descontrolat en pro de no sé què hem arribat a on hem arribat, eh? I d'això en devem ser responsables tots, i des de fa algun any, i alguna dècada, o més d'alguna dècada.

Dit això, jo en cap cas he dit que no tinguéssim un problema de contaminació. En absolut. En som extremadament conscients i com que en som extremadament conscients, no avui sinó des de fa ja temps, en aquell moment que en vam ser extremadament conscients, abans inclús que es parlés d'algunes polítiques concretes a nivell europeu, aquest departament es va posar a treballar. I això ens ha portat alguna petita solució i a saber que el camí és l'adequat, però la feina que ens queda, com molt bé vostè apuntava, és ingent.

Jo crec que hem d'anar alerta, i no ho dic per vostè, perquè certes declaracions només fan que criminalitzar, val a dir-ho, un sector que està intentant, que està intentant... –sempre hi ha excepcions– evolucionar cap a un model molt més sostenible. I això ho hem de dir, eh? Perquè, mirin, majoritàriament els ramaders d'aquest país estan fent bé les coses, però també hem de poder dir, i sense que ens tremoli ni la veu ni la mà, evidentment, que n'hi ha que no les fan bé –que n'hi ha que no les fan bé–, i que com a Generalitat hem d'actuar davant d'aquells que no les fan bé.

Li donaré una dada, perquè al final això és rigor, i les dades, evidentment, apunten i falquen bé les coses: el departament, des del 2017 al 2021 –és a dir, ja li poso una franja petita de temps–, hem incoat 579 expedients per incompliment de dejeccions ramaderes en aquest país, amb sancions econòmiques. Hi ha una escala molt dispar, òbviament, entre totes elles, que sumen, però, totes juntes, 600.000 euros, eh? És a dir, el departament hi està a sobre.

El cas de Canós –que no vull deixar de contestar-li, eh?–, sobre aquest cas concret, jo el que li puc dir ara mateix és que, evidentment, s'està recopilant, com no pot ser d'altra manera, informació, avaluant el projecte per veure si és idoni o no és idoni. Ara, el que sí que li dic és que si ha de passar, que no ho sé –no ho sé–, passarà tots els criteris ambientals, com no pot ser de cap manera, ramaders i de benestar animal, com no podia ser d'una altra manera, que són els que tenim establerts a dia d'avui. Perquè la consellera Jordà, per més que lideri, el que no pot fer és decidir «això sí, això no». Només faltaria. Hi ha unes lleis, hi ha unes normatives, evidentment, que hem de complir. I evidentment, s'haurà d'adequar, com no pot ser d'altra manera, a la legislació pertinent que regula les activitats econòmiques. De fet, sense excepció; com totes, només faltaria, i cada una de les explotacions d'aquest país.

Deixi'm fer també un apunt, perquè crec que és molt important i ha passat una mica per alt. Jo l'he anomenat però segurament ha passat una mica per alt, perquè era evident que no podem parlar absolutament de tot, perquè dona per a molt aquest debat. Ho he dit abans, eh?: la missió d'aquest departament, entre d'altres, és garantir que la població catalana a mitjà i a llarg termini tingui accés a una alimentació suficient i nutritiva per dur una vida activa i saludable. Per això, per exemple, i li poso aquest exemple també, aquest divendres inauguràvem una planta pilot per al tractament i la transformació de les dejeccions ramaderes amb fertilitzants a Muntanyola, perquè és un projecte, val a dir, que s'arreglera perfectament amb l'estratègia que abans li comentava de gestió i tractament de les dejeccions ramaderes a Catalunya.

Per això també explicàvem aquest divendres que estem elaborant una guia per contribuir a assolir els ODSs en el sector alimentari, perquè estem convençuts també que el camí és el de la sostenibilitat, econòmica i ambiental, perquè sí, les dues són absolutament compatibles, perquè hem de transitar de models productius convencionals cap a una producció més sostenible seguint els horitzons evidentment establerts per la Unió Europea, com no pot ser d'altra manera, en l'agenda 2030 i el pacte verd europeu. I perquè volem que les accions del departament vagin encaminades totes elles cap a un model productiu que trobi l'equilibri, aquest equilibri entre el binomi producció-competitivitat i la preservació dels recursos i del medi ambient per l'altre, recursos que evidentment són finits, encara que durant molt temps aquesta societat es pensés que no ho eren.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Molt bé; moltes gràcies, consellera.

Suspenem la sessió fins demà a les nou del matí. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a les set del vespre i set minuts.